

PEONY

ปลายทาง
วิวาห์นี้
7
มีแต่ลม

CHACHA KIM เขียน
8hours แปล
Pudica วาด

이 결혼은 어차피 망하게 되어 있다

ตอนที่ 16.2 สายธารไหลลงสู่ทะเลอย่างไร ก็ไม่มีทางถมให้เต็ม

‘กัสเซล

ฉันเขียนจดหมายฉบับนี้ เพราะได้ข่าวว่าอีกไม่นาน
จะมีเรือส่งเสบียงเดินทางไปยังฐานทัพที่อูร์เตกานา

ท่านนาวาเอกโนริเอกาบอกว่า พวกเราไม่สามารถ
รู้ได้เลยว่าเรือส่งเสบียงจากอูร์เตกานาจะไปถึงลาส ซานดิเอโก ก่อน
หรือนายจะกลับมาถึงอูร์เตกานาที่เป็นฐานทัพแนวหลังก่อน
กันแน่ ดังนั้นจึงมีโอกาสนสูงที่จดหมายฉบับนี้จะสวนทางกับนาย
แม้จะอดทิ้งไม่ได้ที่สถานการณ์รบราบรื่นถึงขั้นที่นายมีโอกา
สกลับมา ก่อนที่จดหมายจะไปถึง ถึงอย่างนั้นฉันก็ดีใจมาก

ต่อให้นายจะไม่ได้รับจดหมายฉบับนี้ก็ไม่เป็นไรหรอกนะ
ฉันหวังว่านายจะกลับมาถึงอูร์เตกานาก่อนมันจะถูกส่งไปถึง
ด้วยซ้ำ เพราะถ้าเป็นแบบนั้นก็แสดงว่านายเดินทางกลับมา

ได้เร็วขึ้น หรือจะไม่รีบร้อนกลับมาก็ได้...ใช่ ฉันขอแค่นาย
ปลอดภัย จะแบบไหนก็ดีทั้งนั้น

ฉันอยากให้นายกลับมาอย่างปลอดภัยและเร็วที่สุด
ฉันยินดีรอนานขึ้นอีกสักหน่อย มันคงดีกว่าการที่นายกลับมาเร็ว
แต่ได้รับบาดเจ็บทั้งตัว

นายคงรู้ดีอยู่แล้วว่าภรรยาของนายเป็นพวกความอดทน
ต่ำมาก แต่หลังจากลองอดทนดู เวลาที่ผ่านมาห้าเดือนแล้ว
เพราะฉันเป็นผู้หญิงที่ขอเพียงตั้งใจก็ทำได้ดีทุกอย่างที่นาย
เคยบอกไว้ไงล่ะ ถึงจะทำได้แค่อย่างเดียว แต่ฉันก็สามารถ
ทำมันได้ดี แม้ยังเวลาผ่านไปจะยิ่งหงุดหงิดก็ตาม

เอาเป็นว่าระหว่างที่ยังกลับมาไม่ได้ นายก็ช่วยส่งจดหมาย
มาแทนแล้วกัน ส่งมาทั้งหมดรวมกับคราวก่อนที่ไม่ได้ส่ง
ด้วยนะ ถ้าไม่คิดจะส่งมา ก็ไม่ควรพูดถึงสิ แต่นี่นายทำให้ฉัน
อยากอ่านแล้ว...หงุดหงิดซะมิด ตอนนี้นึกถึงหน้านางาตรี
เอลบาก็หงุดหงิดแล้ว

หงุดหงิดทุกครั้งทีนึกถึงเลย หงุดหงิดมาก...นายจะ
ส่งจดหมายพวกนั้นมาเมื่อไร ไม่อยากเชื่อเลยว่าเป็นเพราะ

เจ้าคนหน้าตาจิตใจคับแคบนั้น ทำให้จนปานนี้ฉันก็ยังไม่ได้รับ
จดหมายพวกนั้น น่าหงุดหงิดจริงๆ’

เมื่อตั้งสติได้ ก็เพิ่งรู้ว่าวันนี้ผลระบายความหงุดหงิด
ใส่กัสเซลที่ไร้ความผิดอีกแล้ว แถมยังเป็นบนกระดาดเสียด้วย

ปกติก็เป็นคนอารมณ์ร้อนอยู่แล้ว ช่วงนี้ยิ่งหงุดหงิดบ่อย
อย่างไม่น่าเชื่อ ก่อนหน้านี้ก็พอจะหาเหตุผลได้ แต่ตอนนี้
จะมีเหตุผลหรือไม่ก็มีหงุดหงิดไปหมดทุกเรื่อง

เป็นเพราะอึดท้องลูกสองคนนั้นแหละ แม้แต่ลูกๆ ในท้อง
ก็ดูอารมณ์ไม่ดีเหมือนกัน...

พอคิดว่าได้นิสัยนั้นมาจากใคร ก็ไม่สมควรไปหงุดหงิด
ใส่กัสเซล เอสกาลันเต ที่ไร้ความผิดจริงๆ

ไม่ควรทำแบบนี้...อิเนสพยายามควบคุมความคิดแล้วขยับ
ปากกา แต่ก็ไม่วายหงุดหงิดอีกรอบ

‘คิดถึงนายมากจนหงุดหงิด’

ไม่สิ...คิดถึงก็คิดถึง ทำไมจะต้องหงุดหงิดด้วย แน่หนอนว่ามีช่วงที่คิดถึงเขามากจนโมโหอยู่บ่อยครั้ง ทั้งยังหงุดหงิดง่ายอย่างไรเหตุผล

เวลาเห็นเหล่าเซอญูอร์ที่อายุอานามเหมาะจะเข้าประจำการในกองทัพบนหน้าหนังสือพิมพ์ ก็อดกระแ่นะกระแ่นไม่ได้ว่า ‘ถ้าจะใช้ชีวิตให้เปลืองเงินเปลืองทองอยู่ในเมนโดซา สู๊ไปเป็นโล่รับกระสุนให้สามีฉันที่ลาส ซานดิเอโก แทน ยังมีประโยชน์เสียกว่า’

บางครั้งอิเนสก็จินตนาการว่าลากพวกผู้ชายที่กินเที่ยวไปวันๆ ไปโยนทิ้งลงทะเลที่กัลสเตร่า แล้วหัวเราะด้วยความสะใจไม่ว่าจะจินตนาการอะไร สุดท้ายก็มีแต่เรื่องทำลายล้างทั้งนั้น แต่ละอย่างไม่ใช่ความคิดที่เหมาะสมกับคนที่ต้องอย่างเธอเลย

อิเนสกุมขมับพร้อมยอมรับโดยดี เธอรู้สึกผิดที่ทำให้กัสเซลที่อยู่ตั้งไกลรับรู้ถึงความหงุดหงิดของตัวเอง มือเอาแต่ขยับไปเองตามอำเภอใจเพราะความหงุดหงิดสะสมอยู่เต็มอก

ทำไมถึงทำตัวเง่เงาและเอาแต่หงุดหงิดแบบนี้อยู่เรื่อยเลยนะ...ต่อให้กัสเซล เอสกาลันเต จะเป็นคนหัวอ่อนแค่ไหนก็ต้องรู้จักขอบเขตบ้างสิ หากเขาเบื้อขึ้นมาจะทำยังไง...

นี่จดหมายรักยังเขียนชะดูเหมือนจดหมายขู่ในสายตาคนอื่นเลย มันถึงเวลาที่จะกู้หน้าแล้วละ

ควรเอ่ยถึงแต่เรื่องที่ดี เรื่องที่จะทำให้กัสเซลดีใจ อินเนสจมอยู่กับภวังค์ความคิดประหนึ่งมีเรื่องใหญ่ให้กลัดกลุ้ม เธอเขียนจดหมายมารอบที่ห้าแล้ว จึงไม่คิดจะเริ่มเขียนใหม่เป็นรอบที่หก ดังนั้นต้องคิดคำที่จะช่วยกอบกู้สถานการณ์ทั้งหมดให้ได้

‘ฉันคิดถึงนาย กัสเซล’

“...เยี่ยม อ่อนหวานมาก ถ้าหมอนั้นได้อ่านต้องคลั่งแน่นอน”

“อะไรนะ”

ลูเซียโนที่กลับเข้ามาในห้องนอนของเธอถามขึ้น ดูเหมือนจะหารือกับฆวนเสร็จแล้ว ไม่รู้พวกเขาคุยกันไม่นาน หรือเธอใช้เวลาเขียนแก้ไปมาและฉีกจดหมายทิ้งนานเกินไป

อินเนสส่ายหน้า

“ไม่เกี่ยวกับฟี่ ฉันแค่พิมพ์คำกับตัวเอง”

“อะไรของเธอ...นี่เขียนจดหมายใหม่อีกแล้วเหรอ”

“ก็บอกว่าไม่เกี่ยวกับฟี่”

“แล้วที่เขียนเมื่อกี้ล่ะ”

“รอแป๊บหนึ่ง”

“ยังไม่เตรียมตัวอีกเหรอ ไหนบอกให้ฉันมารับไง”

“เตรียมสิ เดี๋ยวไปเตรียม”

“แล้วจะไปเมื่อไหร่”

“ชัวร์”

“ชัวร์อะไรของเธอ...”

ลูเซียโนย้อนถามอย่างมีนัย ทว่าอินเสไม่สนใจ เธอใช้
สมาธิเพื่อให้ไม่พลาดอารมณ์โรแมนติกที่เพิ่งสร้างได้สำเร็จ

‘นายสบายดีไหม? ทุกเช้าที่ตื่นขึ้นมา ฉันตั้งคำถามเสมอว่า
ตอนนี้กำลังทำอะไรอยู่ที่ทะเลไหน คิดได้ก่อนเรื่องที่ว่า
ต้องสวดภาวนาเสียอีก หวังว่าวันนี้ทะเลก็จะให้ความร่วมมือ
กับนายอย่างเต็มที่’

‘อะ ในจดหมายฉบับที่แล้วฉันเล่าเรื่องนี้หรือยัง ช่วงนี้
ฉันตื่นเช้ามากเลย เหมือนสมัยอยู่กับนายที่กัลสเตร่า สงสัย
พวกลูกๆ จะขยันเหมือนนายละมั้ง ช่างเป็นเด็กที่ไม่เข้ากับฉัน
กระทั่งนิสัยการดำเนินชีวิตจริง ๆ เพราะอย่างนั้น พอผ่าน
ช่วงเข้าไปแล้ว ฉันเลยเพลียทั้งวัน...แต่ได้ยินว่ามันเป็นเรื่อง
ที่เสี่ยงไม่ได้สำหรับคนท้อง’

ข้อดีของการถูกคุมขัง ไม่สิ ข้อดีของการพักผ่อนคือ
สามารถนอนกลิ้งบนเตียงได้ตลอดทั้งวัน วิเศษมากเลยเนอะ
หากโชคดีหน่อย บางครั้งก็ได้เจอกับนายที่โผล่มาในความฝันด้วย
แต่ก็แค่ชั่วคราวเท่านั้น คงเพราะเป็นแค่ของเลียนแบบเลยไม่ได้

พูดอะไรมานัก ถึงอย่างนั้น นั่นก็คือกัสเซล เอสกาลันเต อยู่ดี
กัสเซลคนนี้น่าสงสารและน่ารักมาก’

“...โลกนี้ไม่มีสิ่งน่ารักให้ดูแล้วเหอ ถึงได้มองว่าคนตัวโต
แบบนี้น่ารัก”

“ซูว์”

“แค่บอกให้พี่ชายเธอหุบปากยังชี้เกียจพูดเลยหรือไง”

อินสพัยกหน้ายอมรับโดยไม่แม้แต่จะเงยหน้ามอง

‘นั่นแหละ ทั้งที่นายก็ได้ตื่นนอนข้างกาย แต่นั่นดันตื่น
ตั้งแต่เช้ามืดเหมือนกับมีนายอยู่ด้วย รู้สึกเหมือนอีกครู่หนึ่ง
นายที่แต่งตัวเตรียมออกไปฝึกจะเดินกลับเข้ามาในห้องนอน
ฉันนั่งบนเตียงคิดไปเรื่อยเปื่อยแล้วฟังกี่สว่างแล้ว จากนั้นสมอง
ก็คิดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ ได้แต่นั่งเฝ้ารออยู่ในบ้านที่ไม่มีนาย

พอตั้งสติได้ก็เริ่มสวดภาวนา และอยากรู้นายในวันนี้
จะเป็นอย่างไรบ้าง

ราวกับตั้งแต่เริ่มต้นวันใหม่จนถึงจบวันเอาแต่นึกถึงนาย
คนเดียว นายทำให้ฉันเสียศูนย์ซะแล้ว ฉันมั่นใจ นายทำให้ฉัน
ควบคุมตัวเองไม่ได้แล้วจริงๆ...นายไม่ได้อยู่ที่นี้สักหน่อย แต่ทุกที่
ที่นายไม่อยู่กลับทำให้ฉันนึกถึงนาย

ฉันสัมผัสถึงนายได้ยิ่งกว่าตอนที่นายอยู่ นายทำให้ฉัน
ลืมไม่ได้เลย

นับเป็นเรื่องแปลกและยากจะเข้าใจ แต่ก็ประหลาดมาก
ที่ฉันไม่ได้ไม่ชอบ แปลกดีที่แม้จะไม่เข้าใจ แต่ก็ไม่ได้รู้สึกอึดอัด...
ทั้งหมดนี้มันเป็นเพราะนาย'

จู่ๆ มือก็ไม่ยอมขยับ บางครั้งเวลาคิดถึงเขามากเกินไป
จนเผลอเขียนไปเรื่อยเปื่อยเหมือนไม่รู้จักอาย ก็มีบ้างที่ใบหน้า
พลันร้อนผ่าวด้วยความขัดเขิน

อีนะไม่รู้ว่ามันน้ำหมึกเปื้อนแก้มแดงเรือเหมือน
เซญโญริตาตัวน้อย เธอสายหน้า เปลี่ยนเรื่องเขียน ลูเซียโน
เตอะปากพลางมองน้องสาวที่ทำตัวประหลาด ทว่าอีนะ
ไม่ได้สนใจเขา

‘เพราะฉะนั้น ไม่สิ เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเลย ในจดหมาย
ฉบับก่อนฉันถอดไปแล้วใช้ใหม่ว่าท้องลูกแฝดนะ

ไม่รู้จดหมายฉบับนั้นส่งไปถึงนายหรือยัง ฉันเพิ่งส่งไป
สัปดาห์ที่แล้วเอง...แต่นายคงได้รับจดหมายฉบับแรกแล้วใช้ใหม่
เพราะฉันส่งไปตั้งแต่สามสัปดาห์ก่อน ผู้กองอาเซเบได้รับรอง
กับฉันว่า เรือส่งเสบียงลำนั้นจะตรงไปที่หมู่เกาะเลย และนาย
ก็เคลียร์เส้นทางเดินเรือเอาไว้หมดแล้ว ดังนั้นจะไม่มีปัญหาอะไร
ระหว่างทาง

อังเกลิกายังบอกไม่ได้ว่าเด็กในท้องเป็นผู้ชายหรือ
ผู้หญิง ทั้งที่ตอนแรกพูดติดตลกว่าสามารถรู้ได้จากรูปร่างของท้อง
ที่ขยายขึ้น มาคิดดูแล้ว หล่อนก็เหมือนหมอเถื่อนอยู่นะว่าไหม

แม้จะเป็นไปได้ยาก แต่ก็อาจเป็นชายหนึ่งหญิงหนึ่ง
ได้เหมือนกัน จะเพศไหนฉันก็ยินดีทั้งนั้น แต่นายอยากได้
ลูกสาว ฉันว่าถ้าได้ตามนั้นก็ดีเหมือนกัน

แต่ถ้าได้ลูกชายทั้งสองคน ก็จะเป็นริการโดกับอีกคน
ถ้าได้ลูกสาวทั้งสองคน ก็จะเป็นอีวานากับอีกคน แบบนั้น
‘อีกคน’ คงน้อยใจนาดู ฉันว่าพวกเราต้องรีบตั้งชื่อเพิ่มอีก
เพศละชื่อแล้วละ ให้ดูเหมือนตั้งเอาไว้พร้อมกันทีเดียว ระหว่าง
เดินทางกลับ หากนายพอมีเวลาว่างก็ศึกษาเรื่องนี้ไว้นะ เตรียมตัว
สรรเสริญขึ้นชมตอนเห็นฉันท้องโตด้วย

...นายคงกลับมาถึงก่อนเด็กสองคนนี้คลอดใช่ไหม’

“...ใช่ไหม”

“อะไร”

“กัสเซลนะ ก่อนเด็กพวกนี้จะคลอด...”

“สามีเธอจะกลับมาทันไหมนะเธอ”

ลูเซียโนมองไปหน้าเต้าหมองของน้องสาว แล้วตัน
งานผลไม่ไปให้

“กินแอปเปิ้ลไหม”

อิเนสหยิบมากัดกินไม่กี่คำก็วางลง จากนั้นก็เขียน
จดหมายต่อ

‘จะว่าไป ท้องฉันโตขึ้นแล้วนะ อยากให้นายได้เห็นจ้
ขนาดของท้องยังไม่ใหญ่มาก เลือक्सวมชุดให้ดีหน่อยก็พอจะ
อำพรางได้อยู่ แต่อีกสองสามสัปดาห์คงยากจะปิดบังแล้ว
ลูกๆ ตัวค่อนข้างเล็ก แต่ก็โตขึ้นเรื่อยๆ ฉันทั้งกลัวทั้งภูมิใจมาก
เพราะแม้แต่เรื่องนี้พวกแกก็ได้ยินไปเต็มๆ

ดูเหมือนลูกจะได้สิ่งที่ดีจากนายไปหมดเลย กัสเซล
ฉันอยากเจอหน้าลูกที่ถอดแบบมาจากนาย พอๆ กับที่เฝ้ารอนาย
เลยละ อยากให้พวกเราได้กลับมาอยู่ด้วยกันเร็วๆ

หากพวกเราได้อยู่ด้วยกันพร้อมหน้าก็ดีสิ ฉันอยากให้
ท่านแม่ของนายได้เห็นชีวิตที่ไม่ต้องกังวลอีกต่อไป...อิสซาเบลล่า

บอกให้ฉันทำให้สบาย แต่ตราบไตที่ไม่ได้เห็นนายกับตาตัวเอง
ฉันก็ทำให้สบายไม่ได้หรอก เอสกาลันเต นายมันจอมหลอกลวง
ที่แสนดี แถมยังเป็นคนขี้โกหกที่แสนอ่อนโยนอีก แล้วฉัน
จะเชื่อนายได้ยังไง’

“ไม่นะ ไม่ใช่...ต้องบอกว่าเชื่อสิ...”

‘แน่นอนว่าฉันเชื่อในตัวนายเสมอ’

“ไหนบอกว่าจะไปเชื่อได้ยังไง”

“อย่าแอบดูสิ!”

“ทีตอนฉันไม่อยากจะอ่านก็มาขอให้ช่วยอ่านให้”

“ฉันต้องรีบเตรียมตัวแล้ว ฝึ้อออกไปดูมิเกลเถอะ วันนี้
เขาจะเอสคอร์ตอิสซาเบลล่าแทนชวน”

“เธอนี่ใช้งานคนเก่งจังเลยนะ”

“อืมๆ”

การพยักหน้าอย่างขอไปทีบ่งบอกว่าอยากอยู่กับสามี
สองต่อสอง แม้จะแค่ผ่านตัวอักษรก็ตาม ลูเซียโนลุกขึ้นยืน
พร้อมส่งสายตาเฉยชาติดิ่งซึ่งเล็กน้อยใส่จดหมายฉบับนั้น

จะว่าไป...ตอนนี้เอสกาลันเตน่าจะขึ้นฝั่งที่หมู่เกาะ
และตั้งฐานทัพได้หลายวันแล้วนะ

อย่างไรก็ตาม สภาพความเป็นจริงของการเดินทางนั้น
ไม่สามารถประเมินได้ชัดเจน เนื่องจากระยะทางกับเวลา
ห่างกันมาก ถึงอย่างนั้นก็แน่ใจแล้วว่าไล่ต้อนพวกลามันซาไป
จนสุดชายฝั่งของหมู่เกาะได้สำเร็จแล้ว

“ท่านอินเนส! แล้วแบบนี้จะได้ออกเดินทางตอนไหนล่ะคะ”

“โอ้ย ให้ตายเถอะ ขอใช้สมาธิหน่อย...!”

“ก็แล้วทำไมไม่เขียนล่วงหน้า ต้องมารุ่นวายเอาตอน
ใกล้ถึงเวลาทุกทีเลยล่ะคะ ก่อนหน้านี้นับบอกว่ารู้สึกผิดต่อเซญญอร์
จะพยายามให้มากขึ้น แถมยังมีเวลาว่างตั้งเยอะ!”

“อึ้งเหลืกาบอกว่าคนห้องมักจะซี้เกียจเป็นปกติ”

“นี่เป็นวันที่ต้องไปร่วมวิดา หนูเวดา ไม่ใช่วันอื่นนะคะ ปานนี้ยังไม่เตรียมตัวอีกแล้วจะทำยังไงล่ะคะ...! โอ้ย จะบ้าตาย!”

ฉ้วนากุตกันเข้ามาในห้องสลับกับลูเซียโน หล่อนเปิดศึกกับเจ้านายเสียงดังเจี๊ยวจ๊าว ลูเซียโนแอบมองใบหน้าบูดบึ้งของน้องสาวผ่านประตูที่กำลังปิดลง ก่อนจะเดินจากไปพร้อมเสียงหัวเราะ

“วันนี้ฉ้วนากีซิป่นตามเคย เพราะไม่มีคนคอยคุม ที่จดหมายถูกตัดจบเท่านั้นเป็นเพราะฉ้วนาคคนเดียวเลย

วันนี้ฉันจะไปร่วมงานวิดา หนูเวดา นี่คงเป็นการออกไปข้างนอกครั้งสุดท้ายจนกว่าลูกจะคลอด ช่วยไม่ได้ ก็ตอนนี้นั้นต้องนอนพักฟื้นอยู่บนเตียงตลอดนี่ละ ถ้าท้องโตเท่าภูเขาแล้วนายยังไม่กลับมา ฉันอาจต้องเล่นบทหญิงท้อแก่ผู้นำสงสารที่เฝ้ารอการกลับมาของสามี การนั่งรอไปแบบนี้ก็เหนื่อยเหมือนกัน

ฉันจะระวังตัวนะ หวังว่านายจะสุขสบายดีเหมือนอย่าง
ฉันสุขสบายเสมอ

เมนโดซา บ้านของนาย

อิเนสของนาย'

ทว่าประโยคที่พูดไปโดยไม่ได้ใส่ใจเหมือนเป็นชีวิต-
ประจำวันที่ปกติดี สุดท้ายกลับกลายเป็นสัญญาที่ยากจะสำเร็จ

หลังจากนั้นหกชั่วโมง

อิเนสก็ถูกโยนให้ตกลงไปในสถานที่ที่ห่างไกลจาก
ความสุขสบายของตัวเอง

อิเนส อิเนส...หญิงสาวฟังเสียงเรียกชื่อตัวเองที่ดังเข้าไปมา
จากด้านนอกราวกับคนจมอยู่ใต้น้ำ เสียงนั้นดังก้องอยู่ในหู
อย่างอื้ออึง จะว่าใกล้ก็ใกล้ จะว่าไกลก็ไกล แสงสว่างวูบไหว
เหนือเปลือกตาที่ปิดสนิทคล้ายแสงสะท้อนจากกระแสน้ำ

ใคร...ขณะกำลังจะขยับปากก็รู้สึกได้ถึงแรงดัน คล้ายมีบางอย่างไหลเข้ามาในปอด ทว่ามันไม่ใช่อากาศ แต่เป็นน้ำ ใครเรียกฉันอยู่...เรอตกอยู่ในสภาพที่ไม่สามารถเปล่งเสียงออกไปได้ จากนั้นก็ลืมตาขึ้นราวกับอยู่ในห้วงฝัน

เธอเห็นกัสเซลจมลงไปได้ น้ำ แสงไฟส่องสลัวอยู่บนผิวน้ำด้านบนที่ไกลมาก ส่วนเขากำลังจมลงไปในความมืด สีน้ำเงินเข้มเหมือนอยู่ใต้ทะเลลึก กัสเซล กัสเซล กัสเซล...ลึนที่กลายเป็นอัมพาตพยายามส่งเสียงเรียกหาชายหนุ่ม ทว่าสุดท้ายก็เปล่งเสียงไม่สำเร็จ

อินเนสกระเสือกกระสนจะไปหากัสเซล เหมือนไม่รู้วาร่างกายกำลังจมลงสู่ห้วงลึก ไม่มีอะไรได้ตั้งใจสักอย่าง

เป็นไปไม่ได้ เขากำลังจมลงไปได้ นั่น กำลังจมลงไป หากปล่อยเอาไว้แบบนี้จะไม่ได้เห็นกัสเซลอีก ถ้าไม่รีบเข้าไปหา ถ้าไม่รีบช่วยกัสเซล...

ถ้าความมืดกลืนกินเขา...

ดวงตาปิดสนิทถูกความมืดกลืนกินหายไป ทั้งที่อีกฝ่ายยังไม่ทันได้เห็นเธอ เป็นไปไม่ได้...อินเนสกลืนเสียงสะอื้นที่กระจุก

ในลำคอ พลังแหวกว่ายผ่านกระแสน้ำ ไต้โปรด กัสเซล
ไต้โปรด...เริ่มต้นที่ศีรษะ ต่อมาเป็นไหล่ที่ชุ่มเลือดสีแดงเข้ม
ลำตัว และปลายเท้า ความมืดกลืนกินเพิ่มไปที่ละส่วนราวกับ
รอยยิ้มของปีศาจ

เสียงกรีดร้องที่ไม่สามารถเอาชนะความสิ้นหวังดังผ่าน
ริมฝีปากที่เปิดออกได้สำเร็จ ทว่ามันก็ถูกกระแสน้ำพัดจมหายไป
ก่อนจะได้ก่อตัวเป็นเสียง เช่นเดียวกับตอนที่พยายามเรียก
ชื่อเขา

น้ำท่วมปอด เธอกำลังจมน้ำตาย แต่อินเนสก็ดันทุรัง
ไล่ตามความมืดนั้นไป ไม่ใช่ นี่ไม่ใช่

นี่ไม่ใช่โชคชะตาของพวกเรา กัสเซล

นี่ไม่ใช่โชคชะตาของพวกเราแน่นอน

ยิ่งพยายามพูดเท่าไร ทศนวิสัยก็ยิ่งสว่างชัดขึ้น
และสัมผัสได้ว่ากัสเซลที่ถูกความมืดกลืนกินจนมองไม่เห็น
กำลังห่างออกไปเรื่อยๆ ความรู้สึกที่ห่างเหินตาโถมเข้ามาราวกับ
จะไม่มีวันได้สัมผัสอีกตลอดกาล ทำให้เธอยิ่งไล่ตามเขาไป
ด้วยความร้อนรน

หากนายต้องมีอันเป็นไป ฉันก็อยากแตกสลายแทนนาย หากนายต้องจมลงไป ฉันก็อยากถ่วงเหล็กไว้กับตัวให้จมลงไป ก้นทะเลก่อนนาย ให้พวกเราจมลงไปนอนอยู่ใต้น้ำกันทั้งคู่ หรือถ้าให้ฉันไปแทนนายได้ ก็ขอให้ฉันจมลงไปคนเดียว แต่ถ้าเป็นไปได้ ก็ขอให้พวกเรากลับขึ้นไปข้างบนนั้นได้อย่างปลอดภัยด้วยกันเถอะ...

อินเสกตัดสินตัวเอง เธอไม่อยากหวังสิ่งใดทั้งนั้น เรื่องนี้ไม่ใช่สิ่งที่สมควรคาดหวังมาตั้งแต่แรก ไม่ใช่สิ่งที่จะขุดขึ้นมาจากก้นบึ้งของความปรารถนาหรือการภาวนาได้

มันคือความอยู่รอดของพวกเรา มันคือรางวัลและความเมตตาที่พระเจ้าสัญญาไว้กับนาย พระองค์ไม่มีทางทำแบบนั้นกับนายอีกครั้งหรอก ไม่มีทางทำแบบนั้นกับฉันอีกครั้งด้วย

พวกเราจะไม่เป็นอะไรแม้แต่นิดเดียว พวกเราจะปีนกลับขึ้นไปบนฝั่งได้อีกครั้ง นาย ฉัน ลูกๆ ของพวกเรา...

“...อินเส”

อินเสลื้มตา สูดลมหายใจเอือกใหญ่ราวกับโผล่ศีรษะขึ้นเหนือผิวน้ำ

ทุกสัมผัสชัดเจนสมจริง ทว่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับเธอเป็นเพียง
การหลับตานอนแล้วลืมตาขึ้นมาเท่านั้นเอง หน้าอกกระเพื่อม
ขึ้นลง ลมหอบหายใจถี่ พยายามโกยออกซิเจนเข้าปอด

ภาพลวงตาที่เห็นน้ำไหลหลากเข้ามาอย่างไร้สิ้นสุดหายไป
ลำคอแห้งผากกระหายน้ำ ทศนวิสัยดับๆ ติดๆ

อินสพลิกตัวไปอาเจียนไม่หยุด ร่างกายร้อนผ่าว ยกมือขึ้น
กุมลำคอตัวเองแน่น หลังจากเธอถูกดึงลงไปใต้น้ำในความฝัน
แม้จะพยุ่งร่างขึ้นมาได้อีกครั้งก็ยากลำบาก ทรงตัวแทบไม่ไหว
เอื้อมมือคว้าเสาพลาดหลายครั้ง

แปลก ร่างกายเธอ ร่างกายเธอผิดปกติ...สมองย่ำ
แต่ประโยชน์นั้น ไม่มีช่องว่างให้ความคิดอื่นแทรกเข้ามาได้ แปลก
มีบางอย่างผิดปกติ บางอย่าง...

ความฝันไม่น่าสบอารมณ์อย่างการสูญเสียกัศเชลถูกผลัก
ออกห่างโดยไม่รู้ตัว ตอนนี้กระทั่งความสูญเสียเธอก็ไม่รู้สึก
ราวกับว่านี่ไม่ใช่ร่างกายของตัวเอง ทั้งแขนและขาที่คอยรับคำสั่ง
จากสมองก็แปลกไป อวัยวะภายในร้อนระอุ สมองกลายเป็นอัมพาต
ชั่วขณะ

ที่นี้ที่ไหน หรือเกิดอะไรขึ้น สมองของเธอไม่ได้สนใจ
อยากรู้เรื่องเหล่านั้นสักนิด ความสิ้นหวังและลนลานเข้าครอบงำ
ทุกขณะ รวากับกลายเป็นสัตว์ที่มีกระบวนการความคิดระดับ
ล่างสุด

หนาว แผลง กลัว กลัวเหลือเกิน...ร่างกายมันผิดปกติ
แขนที่ยื่นเฉียบยิ่งกว่าน้ำแข็งกำลังโอบกอดร่างกายที่สั่นงันงก
เหมือนคนกำลังจะหนาวตาย ไม่รู้จะรับมือกับเรื่องที่เกิดขึ้น
อย่างไร

อินสพยายามครุ่นคิด ความทรงจำ ความทรงจำสุดท้าย...
รู้สึกเหมือนถูกหินก้อนใหญ่ทับจนขยับได้แค่มือ เธอพยายาม
ไขว่คว้า ‘ความทรงจำสุดท้าย’ อย่างยากลำบาก

มาร์เซอเนสยาร์กาวา

ใช่ ผู้หญิงพวกนั้น...อินสล้มลงบนเตียง ใบหน้าของเธอ
บุดเบี้ยว ไม่ใช่เพราะนึกตัวการออก เพราะพวกหล่อนไม่มีทาง
เป็นตัวการของเรื่องที่เกิดขึ้น ณ ตอนนี มือซ้ายที่เป็นอัมพาต
และไม่ได้ใช้งานมาเป็นเวลานานคลำไปบนเตียงอย่างยากลำบาก

เรื่องที่มือซ้ายของตัวเองเริ่มฟื้นตัวอย่างรวดเร็วไม่ได้ อยู่ในสายตา อินเสรื้อคันความทรงจำอย่างตื้อตึง ใบหน้าของเธอ สับสนเพราะนี่ก็ออกทีละคนอย่างเชื่องช้า ทำให้ตอนนี้รู้สึกผิดหวัง กับตัวเองอย่างรุนแรง

ดัชเชสเอลเบส มาร์เซอเนสยาร์กาวา ว่าที่ดัชเชสโอซอร์โน เคาน์เตสคาสตาเนียร์กับพี่สาวน้องสาวของวิเวียนา คาสตาเนียร์ อินเสอยู่กลางวงล้อมของผู้คนที่เชื่อว่า ‘ปลอดภัยที่สุด’

อย่างน้อยก็จนถึงฉากสุดท้าย ‘ที่จำได้’

กลุ่มคนที่มีประโยชน์ต่อการไต่สวนเครื่องแต่งกายพองาม ช่วยปฏิเสธข่าวลือและทวงคืนชื่อเสียงที่เริ่มแผ่วลงเล็กน้อย การที่อินเสเลือกพวกหล่อนไม่ใช่เพราะเห็นว่าเป็นเครื่องประดับ ที่พอใช้ได้สำหรับเธอ

อีกอย่างนี้ไม่ใช่กลุ่มที่อินเสเลือกเอง ลูเซียโนถูกจักรพรรดิ เรียกตัวไป จึงรีบร้อนดันหลังน้องสาวให้ไปรวมกลุ่มกับคนเหล่านั้น

เรื่องถูกวางยาพิษและตั้งครมภ์ ไม่มีใครรู้อาการ ของน้องสาวที่ทรمانกับการต้องนอนพักฟื้นดีไปกว่าพี่ชาย และหลังจากประกาศทำสงคราม อินเสได้ประจบเอาใจจักรพรรดิ

ทุกอย่าง คอยชักจูงให้พระองค์ก้าวไปตามทิศทางที่เธอต้องการ อย่างชำนาญ แต่ถึงจะกระทำอย่างชำนาญแค่ไหน ก็เชื่อว่า จะมีความสุขเสมอไป

เพียงได้เห็นใบหน้าของจักรพรรดิจากระยะไกล ก็สะอิดสะเอียนเต็มทน เหมือนกับที่บางคนต่อให้ทำงาน ได้ดีแค่ไหนก็ยังไม่ชอบนั่นแหละ บางครั้งเพียงเห็นใบหน้าของ อีกฝ่ายที่ยิ้มต้อนรับเธอก่อน ก็เดาได้แล้วว่าวันนี้จะพล่ามเรื่องใด ออกมา ดังนั้นจะไม่ให้รู้สึกเบื่อหน่ายล่งหน้าก็คงยาก

การต้องอยู่ห่างจากพี่ชายที่ปกป้องเกินเหตุจนน่ารำคาญ พี่ชายผู้ลั่นวาจาไว้ว่าจะไม่ยอมให้เธอห่างตัวแม้แต่วินาทีเดียว ทว่าสุดท้ายก็คือการปกป้องเกินเหตุอีกรูปแบบหนึ่งอยู่ดี

แต่นี้ลูเซียโนก็หวังว่าความอดทนอันน้อยนิดของน้องสาว ที่ต้องนอนติดเตียงตลอดการตั้งครรภ์ จะสำแดงฤทธิ์เดชอย่างไร ต่อหน้าจักรพรรดินามากพออยู่แล้ว ทั้งยังระมัดระวังถึงขีดสุด เพราะกลัวว่าเด็กในท้องจะได้รับผลกระทบจากสภาวะอารมณ์ ชี้นำดุหิดของน้องสาวยามปะทะกับจักรพรรดิ

หากลูเซียโนรู้ว่าเพราะความรักที่มีต่อน้องสาว จึงฝากเธอไว้กับคนกลุ่มนั้นด้วยความคิดชั่ววูบ กลับกลายเป็นการนำมาซึ่งอันตรายที่เกิดขึ้นอยู่ตอนนี้ เขาจะอย่างไร

ทั้งที่คนพวกนั้นเป็นฝ่ายทำเรื่องเหนือจินตนาการและสามัญสำนึก แล้วทำไมคนที่ไม่เกี่ยวข้องกับความผิดต้องรู้สึกผิดด้วย

เช่นเดียวกับที่ลูเซียโนในชีวิตอื่นตั้งใจจะตายไปพร้อมกันหลังรู้ว่าน้องสาวมีชีวิตที่เลวร้ายยิ่งกว่าสุนัข ฟีชายของเธอต้องเจ็บปวดและโทษตัวเองที่ไม่เคยรู้ว่าชีวิตของเธอเป็นแบบนี้

ดังนั้นเขาคงตำหนิตัวเองทั้งที่ไม่จำเป็นอีกครั้งอย่างแน่นอน

อินเสนึกถึงลูเซียโนที่ปานนี้คงจะตามหาเธอให้วุ่นจนแทบคลั่ง ต่างจากเธอที่ยังใจเย็นเหมือนตัวเองไม่ได้ติดอยู่ในหลุมพรางนี้

ทั้งที่ระมัดระวังตัวอย่างสุดความสามารถแล้วแท้ๆ เสียงหัวเราะเยาะในลำคอที่ถูกบีบรัดตั้งแต่จุดจเสียงคราง หากฟีชายของเธอรู้เรื่องนี้คงโมโหน่าดู นี่คือผลลัพธ์ของทาร์ติลาภาที่ลูเซียโนเคยเตือนไม่ผิดแน่

ทาร์ติลากา อีเนสทวนชื่อยาตัวนั้นด้วยความเยือกเย็น
ยาปลูกกำหนดในช่องที่ลูเซียโนกระดากเกินกว่าจะพูดออกจาก
ปาก

“เพราะแบบนี้ไง ฉันถึงวิเคราะห์เรื่องนี้ได้อย่างเฉียบขาด
มากกว่า ลูเซียโน เพราะฉันไม่ได้เป็นห่วงตัวเองเลยสักนิด”

“ฉันไม่รู้หรอกนะว่าเธอคิดอะไรอยู่ แต่รู้ว่ามันเป็นความคิด
ที่บ้ามากแน่ ให้ตายเถอะ อีเนส หลังจากได้ยินว่าชาयरัชทายาท
ซื้อทาร์ติลากาจากคนขายยา ฉันก็ร้อนใจตลอด ตอนนี่ถึงขีดสุด
แล้วจริงๆ”

สาบานได้ เธอไม่ได้ตั้งใจก้าวขาเข้ามาตกหลุมพราง
ไม่ได้บ้าแบบที่พี่ชายบอก ไม่ได้เห็นร่างกายตัวเองเป็นเชื้อเพลิง
ที่ใช้จุดไฟอีกต่อไป

แค่นี้ลูกในท้องทั้งสองก็อยู่ในภาวะสับสนเสี่ยงมากพอแล้ว
พวกเขายึดเกาะชีวิตอันเปราะบางของแม่แล้วมีชีวิตรอดมาได้
อย่างหวุดหวิด

เธอคือโลกทั้งใบของลูกทั้งสอง

ไม่ต่างจากชายหนุ่มที่อยู่ห่างไกลถึงสนามรบ คนคนนั้น
ก็ยกให้ภรรยาเป็นทั้งชีวิตของตัวเองเช่นกัน

เพราะฉะนั้นสภาพตอนนี้ยิ่งก็ดูยิ่งตลก อีเนสยกมัมปาก
ที่หนาวขึ้นยิ้มเยาะตัวเอง อุตสำหรับะวังตัวเสียดิบดี สุดท้าย
ก็ถูกลากเข้ามาติดกับดักจนได้ จะมีอะไรน่าขบขันไปกว่านี้อีกละ
ตอนนี้จะมัวสงสัยว่าในกลุ่มสตรีเหล่านั้นมีใครบ้างที่แอบไป
กัมหัวรับใช้อลิเซีย บาเลนซา ก็ไม่มีประโยชน์แล้ว

พวกหล่อนอาจถูกใช้เป็นเครื่องมือทำร้ายคนโดยไม่รู้ตัว
ก็ได้

ไม่ว่าพวกหล่อนจะมีจุดยืนทางการเมืองแบบใด อย่างไร
ก็มาจากตระกูลขุนนางใหญ่ที่เคร่งครัด และอลิเซียก็เป็นพวก
ขาดความรอบคอบจนน่าประหลาดใจ หล่อนพอใจกับวิธีที่รวดเร็ว
อย่างการจ่ายเงินไม่กี่เหรียญทองให้คนชั้นล่างที่ไม่ต้องเสียเวลา
เกลี้ยกล่อม มากกว่าจะเลือกเดินอ้อมให้เสียเวลา

อลิเซีย บาเลนซา วางแผนเอาไว้แล้ว ไม่ช้าก็เร็วต้องหาทาง
ลงมือทำตามแผนสกปรกนั้นให้ได้อยู่ดี ยิ่งอีเนสเก็บเนื้อเก็บตัว

อยู่แต่ในบ้านพักนานวันเข้า หล่อนที่เดิมทีก็ใจร้อนอยู่แล้ว
จึงยิ่งร้อนรนมากกว่าปกติ

เพราะอย่างนั้นตอนนี่...

จะว่าโชคดียิ่งก็ได้ ไม่ว่าจะสมัยก่อนหรือตอนนี่ หล่อนก็เป็น
พวกขาดทักษะในการคะเนปริมาณ สามเณรที่รักนักรักหนาถึงได้
กลายเป็นคนสติไม่สมประกอบรวดเร็วปานนี้

การยับยาก็มีผลลัพธ์ทำให้ม้าตัวเมียติดสัดกับมนุษย์
จุดประสงค์คืออะไรย่อมชัดเจนอยู่แล้ว แทนที่จะทำให้เกิด
อารมณ์ทางเพศจนทำเรื่องน่าอัปยศารพัดตามที่คาดหวัง
กลับทำให้นอนทรมานเหมือนคนใกล้ตายแบบนี้เสียได้ นี่เป็น
ความล้มเหลวที่น่าขันสันดี

ทั้งที่เป้าหมายคือการทำลายชื่อเสียงของอินเนส เอสกาลันเต
ให้ตกต่ำแท้ๆ

อินเนสกัดริมฝีปากแห้งแตก

หากไม่ใช่เพราะลูกๆ ในท้องต้องประสบกับผลกระทบ
จากปริมาณยาไปพร้อมกัน ตอนนี้เธออาจหัวเราะออกมาก็ได้
ทั้งยังจะคิดว่าความโชคร้ายนี้เป็นเรื่องดีด้วยซ้ำ

ในงานฉลอง ทุกคนต่างกินดื่มกันอย่างสนุกสนาน
หากไม่กินไม่ดื่มอะไรเลย อาจจุดชนวนความสงสัยได้ แม้อิเนส
จะไม่อยากนำอาหารของทางวังใส่ปาก แต่สุดท้ายเธอก็เลือก
กินอาหารในงานที่ลูเซียโนกินให้ดูก่อน และได้กินอาหาร
ที่เหล่าเซญโญราคนอื่นๆ กินแล้วเชื่อเซญโญให้ลองชิมอยู่บ้าง
ซึ่งมากที่สุดก็แค่สามถึงสี่คำ

ต่อให้ไม่แน่ใจว่าอาหารที่นำเข้าปากจะมีสิ่งใดผสมอยู่
อย่างน้อยแค่ไหน แต่ถ้ามีปริมาณน้อย เธอก็ไม่ตกอยู่ในสภาพนี้

อิเนสยังนึกไม่ออกว่าภาพตัดไปตอนไหน เธอพอจะจำ
ความเจ็บแปลบคล้ายโดนเข็มแหลมทิ่มแทงได้รางๆ มีเสียงร้อง
แผ่วเบาของเซญโญราคนอื่นๆ ดังแว่วมา จากนั้นก็มีคนมาจับไหล่เธอ
มีกลิ่นไม่ได้ออกแรงมากนัก แต่กลับสร้างความเจ็บปวดให้กับ
ร่างกายที่ถูกพิษได้

แม้จะไม่ได้ตกอยู่ในสภาพน่าอัปอายเหมือนพวกโสเภณี
ชั้นต่ำอย่างที่หล่อนคาดหวัง แต่ก็ทำให้หมดเรี่ยวแรงและง่าย
ต่อการชื่นใจ อีเนสวิเคราะห์อย่างเฉยเมยเหมือนไม่ใช่เรื่อง
ของตัวเอง พลังมองหาทางออกที่จะปีนขึ้นไปจากหลุมพราง
ที่เลวร้ายนี้

ตราบใดที่ยังไม่ตายก็ยังมีโอกาสให้แก่มือ ขอแค่ลูกทั้งสอง
ยังอยู่กับเธอ

ขอเพียงไม่สูญเสียชีวิตนี้ไป

“อีเนส...ได้โปรด ตั้งสติหน่อยนะ นะ?”

ในที่สุดเจ้าของเสียงที่ได้ยินในห้วงฝันก็เผยโฉมหน้า
ร้ายกาจออกมา เสียงที่เมามายในฤทธิ์ยาอยู่เสมอ

“...โอสการ์”

“พีนแล้วเหรือ พีนแล้วจริงๆ ไข้ไหม อีเนส อา อีเนส...”

ร่างที่พลิกตัวหนีถูกดึงไปกอด สัมผัสนี้ช่างคุ้นเคย
จนน่าขะเขยง ซึ่งการรับรู้ถึงสัมผัสน่าขะเขยงที่สร้าง

ความเข้าใจผิดว่าคุ้นเคยนี้แหละ ที่ทำให้ตระหนักได้ว่าช่วงเวลา
ตัดบ่วงมาถึงแล้ว

ส่วนกลางกายที่ตื่นตัวจากอารมณ์วาบหวามขยับเข้ามา
แนบชิด มันคือสิ่งที่สกปรกและน่ารังเกียจยิ่งกว่าน้ำเสียงเศร้าสร้อย
ที่พรั่งพุดแนบชิดไปหน้า

“คิดถึง คิดถึงเหลือเกิน อีเนส เชื่อฉันนะ ไม่ใช่แบบนี้
มันต้องไม่เป็นแบบนี้เด็ดขาด...”

“...”

“ฉันไม่ได้หวังให้เป็นแบบนี้ อีเนส...”

เรื่องแค่นี้ไม่ต้องบอกก็รู้ และไม่ได้สนใจด้วย

อีเนสแค้นหัวเราะท่ามกลางความเจ็บปวดรวดร้าวไปทั่ว
สรรพางค์กาย บางทีนี่อาจเป็นของขวัญที่ยอดเยียมที่สุดชิ้นแรก
ที่อิลิเซียมอบให้เธอ

“ฉันกลัวว่าเธอจะไม่ลืมตาขึ้นมาอีกแล้ว...กลัวจะต้อง
สูญเสียเธอไปแบบนี้ตลอดกาล...อา...ถ้าจะช่วงชิงเธอไปจากฉัน

อีกครั้ง ต่อให้เป็นพระเจ้า ฉันก็ไม่ยอมยกโทษให้เด็ดขาด อีเนส
ฉันไม่อยากสูญเสียเธอไปอีกแล้ว...”

โอสการ์มองหญิงสาวด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม รอยยิ้ม
ของเขาสะท้อนความซาบซึ้งและขอบคุณ ความปีติยินดี รวากับ
ความรู้สึกทั้งหมดที่อยู่ในนั้นมีเพียงสิ่งเดียว

“...ขอบคุณเหลือเกินที่เธอปลอดภัย โลงออกไปที่
ฉันเตรียมใจที่จะตายอีกครั้งแล้วจริงๆ นะ อีเนส...ฉันตั้งใจว่า
จะสับนั่งนั้นที่บังอาจตะตองเธอให้เป็นชิ้นๆ แล้วตายตามเธอไป
ถ้าเธอไม่ลืมตาขึ้นมา ไม่ว่าต้องเสี่ยงกับอะไร ฉันก็จะ...อีเนส
เธอเชื่อไหมว่าฉันวางแผนทำเรื่องโง่เขลาแบบนี้”

“...ไม่ว่าจะต้องเสี่ยงกับอะไร...”

“ใช่ ไม่ว่าจะต้องเสี่ยงกับอะไร”

“...จริงหรือเพคะ โอสการ์”

อีเนสถามกลับไปราวกับไม่ใส่ใจ ทว่าแฝงความนัย
บางอย่าง

“อิเนส ก็ฉันเห็นเธอไม่ลืมหูลืมตา เห็นเธอเจ็บปวด ต่อให้ฉัน
ต้องเสี่ยงอันตรายบ้างก็ไม่ใช่ไรหรอก”

ไอสการ์มัวแต่ยืนยันความบริสุทธิ์ของตัวเองจึงไม่ทันได้
จับสังเกต

เขาเผยสีหน้าเสียใจ นัยน์ตาสีฟ้ามีน้ำตาเอ่อล่อ
บนใบหน้าทาบทับด้วยความโศกเศร้า

ทำอย่างกับอ้างถึง ‘ความรัก’ แล้ว ตัวเองสามารถทำได้
ทุกอย่าง

ความจริงแล้ว สิ่งเดียวที่เจ้าตัวทำมาตลอดคือจับ
ส่วนกลางกายที่เสื่อมสมรรถภาพ แล้วยึดเยียดความวิปริต
ใส่ปากของเธอ เพื่อแสวงหาความสุขสมของภาพลวงตาอย่าง
คนสติไม่สมประกอบ

ความสามารถในการคิดวิเคราะห์เสื่อมลงทีละน้อย
ความโง่เขลาเข้ายึดครองชีวิต กัดกินสติปัญญาที่เคยมี
จนไม่เหลือ ชายารัษทายาทผู้แสนดีคือคนที่จับคนเขลาอำปาก
แบ่งปันความตายอย่างละเมียดละไม

อลิเซีย บาเลนซา ก็แค่หุบเขาไปหน่อย แต่หล่อนไม่เคย
ปรารถนาให้สามีที่รักสุดหัวใจก้าวสู่ความตายสักครั้ง อย่างไรก็ตาม
หล่อนเก่งเรื่องทำลายตัวเองยิ่งนัก เหตุการณ์นี้ก็เกิดขึ้นด้วย
น้ำมือของเธอเช่นกัน

ผลลัพธ์นี้ไม่ได้เป็นอย่างที่หล่อนตั้งใจ เช่นเดียวกับ
อายุขัยของโอสการ์ ที่หล่อนก็ไม่ได้ตั้งใจให้เหลือน้อยแบบนี้

ดังนั้นอ้างคำว่ารักแล้วจะเปลี่ยนแปลงอะไรได้ โอสการ์
กำลังจะตายโดยที่ฆาตกรก็ยังไม่รู้ตัว เขาไม่สามารถทำอะไรเองได้
นอกจากเดินไปตามทางที่ใครสักคนผลักดันให้เดิน ไม่รู้ด้วยซ้ำว่า
จะตายตอนไหน กระนั้นก็ยังพาลำเรื่องเพื่อฝันอย่างคนจิตไม่ปกติ
ไปเรื่อยเปื่อย เหมือนตัวเองจะมีชีวิตไปอีกร้อยปี

ความสามารถเดียวที่เหลืออยู่คือการพาลำเรื่องไร้สาระ
เสียดาย

“ถ้าฉันจบชีวิตนี้ลง สิ่งทีรอฉันอยู่คือโลกที่ไม่มีวัน
ได้พบเธออีกแล้ว แล้ว...ฉันจะไม่เป็นอะไรได้ยังไง ไม่มีทาง
ฉันไม่มีทางสุขสบายอยู่ในโลกที่ไม่มีเธอได้หรอก”

“...”

“อา อีเนส...หากพวกเราไม่อาจอยู่ร่วมโลกกันได้
หากการเริ่มใหม่อีกครั้งไม่สมบูรณ์แบบ...แล้วการคืนชีพให้เธอ
จะไปมีความหมายอะไรล่ะ”

หมายความว่าถ้าไม่มีเขา เธอมีชีวิตอยู่ไปก็ไร้ความหมาย
คิดแบบนี้แล้วยังจะกล่าวพูดว่าของแบบนี้คือความรักอีกหรือ
ก็แค่ทำเป็นสายทางระริกระรี่เหมือนสุนัขแค่นั้นแหละ มีชีวิต
ที่ชาติก็ไม่เคยมีชาติไหนจิตใจปกติ ดังนั้นยอมเป็นธรรมดา
ที่จะไม่รู้ว่าจะต้องเสแสร้งอย่างไรให้ดูเป็นคนปกติ

“การมีชีวิตอีกครั้งในโลกที่ไม่มีกันและกัน จะไป
มีประโยชน์อะไรกับพวกเราล่ะ”

อีเนสเติมพันทุกอย่างเพื่อที่จะได้พบกับ ‘โลก’ นั้น ทำได้
ทุกอย่างเพื่อเผชิญกับโลกนั้นแม้เพียงครั้งเดียว

ฉะนั้นมันจึงสำคัญกับเธอมาก มากเสียจนเทียบไม่ได้กับ
ความรักนาร้างเกียจที่ความพ้อฝันเหล่านั้นมันบั่นแ่่งขึ้นมา
และเชื่อว่ามียุ่จริง

“ถ้าพวกเราไม่ใช่ ‘พวกเรา’ อีกต่อไป ถ้าไม่สามารถ
ย้อนกลับไปเป็นพวกเราในอดีตได้อีก...การที่ฉันมาถึงจุดนี้

การที่ตายหลายครั้งเพื่อเธอ...สุดท้ายก็เท่ากับไม่มีความหมายอะไรเลย”

“...”

“อิเนสที่รักของฉัน ชีวิตของเธอคือด่านเคราะห์ที่ต้องเผชิญเพื่อมาพบกับฉัน เพื่อย้อนกลับไปยังโชคชะตาของพวกเรา กลับไปยังที่เดิมที่เธอควรอยู่ เพื่อทวงคืนตำแหน่งที่พระเจ้าประทานให้เธอ”

“...”

“ชีวิตที่พวกเราพยายามแทบตายเพื่อให้ได้มันมาเกือบกลายเป็นสูญเปล่าแล้ว...ทันทีที่สูญเสียเธอ และฉันทิ้งชีวิตนี้ไป อิเนส ฉันคิดออกแค่ความตายจริงๆ”

ก็แค่คนบ้าที่ดีแต่ปาก ริมฝีปากอิเนสบิดเบี้ยว ไม่รู้อีกฝ่ายตีความสีหน้านั้นว่าอย่างไร โอสการ์กระซิบอ้อนวอนอย่างสิ้นหวัง

“แค่คิดว่าเธอ...แค่คิดว่าเธอเป็นอะไรไป ฉันก็...”

“...”

“ฉันก็เหลือแค่ความตายอย่างเดียวจริงๆ อีเนส จริงๆ นะ”

ไอสการ์หอบหายใจอย่างหืดกระหาย ซุกใบหน้าลงบน
ซอกคอของอีเนส ลมหายใจชื้นและร้อนผ่าวเป่ารดผิวบอบบาง
ของหญิงสาว

ตอนที่ริมฝีปากลากผ่านผิวกาย อีเนสพลันรู้สึกเจ็บขึ้นมา
เจ็บมากจนไม่มีอารมณ์จะรังเกียจสัมผัสนั้น

แม้แต่ถูกชายเสื้อสัมผัสผิวแผ่วเบา เธอยังรู้สึกไปเองว่า
ถูกมีดหลายสิบเล่มกรีดแทง ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการรองรับ
ผลกำลังของคนอื่นเลย

ผ่านไปชั่วพริบตา ความเจ็บปวดอย่างรุนแรงก็ถาโถม
จนแทบสิ้นสติ ความเจ็บปวดแสนสาหัสนี้มากมายจนคนทั่วไป
ต้องเลือกความตายแทนที่การอดทน จู่ๆ ก็แปรเปลี่ยนเป็น
ความเจ็บปวด ‘แค่นี้’ หรือ ‘แค่นั้น’ อีเนสอดทนต่อแรงกระตุ้น
เธออยากจะคว้านเนื้อริมฝีปากสกปรกที่ทาบทับลงมาอย่างยิ่ง

“...ฉันสัญญา เมื่อฟ้าสว่างแล้วฉันจะฆ่ามันนั่นที่คิดจะ
ทำให้เธอแปดเปื้อนซะ”

“...”

“ต่อหน้าทุกคน วันนี้ฉันจะฆ่าหญิงชั่วนั้นซะ ฉันจะฆ่า
อลิเซีย ฆ่าหนึ่งคนไม่รู้จักเจียมฐานะตัวเอง ฉันเลือกหนึ่งนารีงเกียจ
นั้นมากก็เพื่อเธอ เพื่อจะได้ช่วยให้เธอเป็นอิสระ แต่นั่งนั้นกลับผยอง
คิดว่าตัวเองได้เป็นชายาตัวจริงของฉัน”

“...”

“ฉันจะไม่รออีกต่อไปแล้ว ฉันจะทำให้หล่อนชดใช้ที่คิดจะ
ทำลายเกียรติของเธอ...เพราะฉะนั้น อีเนส...”

เกียรตินั้นเธอ ทำให้แปดเปื้อนนั้นเธอ พุดถึงการชดใช้
ด้วยปากนั้นเนียนะ...มีหน้าถามหาการชดใช้จากคนอื่นได้อย่างไร
ริมฝีปากแห่งผากของอีเนสยกยิ้ม

ที่บอกว่าจะไม่รออีกต่อไปนั้นไม่ตลกสักนิด ทั้งที่ไม่เคย
รอคอย ก็แค่ปล่อยให้เวลาผ่านไปอย่างไร้สติไปวันๆ ถึงอย่างนั้น
แววดาของโอสการ์กลับทอประกายแวววาวอย่างหาได้ยาก สีหน้า
ดูมีสติมากที่สุดในช่วงเวลานี้แล้ว

“เจ้าเล่ห์ตั้งแต่ต้นจนจบ ฉันเองก็ถูกหลอกลวงยาเหมือนกัน ยาโสโครก ฉันเองก็...แต่ฉันไม่ยากทำพลาดอีกแล้ว ไม่ยากทำร้ายเธอ เพราะฉะนั้นถึงได้พยายามอดทน อีเนส เพื่อเธอคนเดียว...เธอต้องเชื่อฉันนะ”

“...”

“อีเนส ได้โปรด บอกสิว่าเธอเชื่อฉัน นะ? บอกสิ เธอรู้ว่าฉันไม่มีทางทำเรื่องแบบนี้ได้อยู่แล้ว...”

แน่นอนว่าเธอเชื่อเขา อย่างน้อยแผนการนี้ก็ไม่ใช่ของไอสการ์ ทุกสิ่งที่อีกฝ่ายพหลามาเป็นความจริง

ความจริงที่ไร้ค่า

สีหน้าของเขาเหมือนคนกำลังประคองสติของตัวเองอย่างเต็มที่ แววดาพรัมัวและเหม่อลอยตลอดเวลาตอนนี้เริ่มจดจ่อชัดเจน ซึ่งตรงกันข้ามกับอารมณ์ทางเพศที่ถูกปลุกจากฤทธิ์ยา

ฝ่ามือที่โอบกอดดิเนสอย่างทะนุถนอมประหนึ่งกอด
ของล้ำค่าที่แตกหักง่าย กำลังลُبไล้ตามแนวกระดูกสันหลัง
ริมฝีปากประทับลงมาตามลำคอ แก้ม ใบหู พลังกระซิบอ้อนวอน

“ฉันไม่มีทางกล้าทำเรื่องที่จะโดนเธอเกลียด เธอก็รู้
ไม่ใช่เธอว่าฉันทำได้แค่เฝ้ารอรอย่างเดียว...ฉันจะทำร้ายเธอ
ได้ยังไง

“ดิเนส ฉันจะทำร้ายเธอได้ยังไง

“เธอคือภรรยาคนเดียวของฉันเสมอ เป็นผู้หญิงคนเดียว
ที่ฉันรักไม่ว่าจะผ่านมาก็ชาติ ต่างจากใครบางคน ถ้าเธอรู้ว่า
ในชาติที่พวกเราเป็นสามีภรรยากัน เจ้าคนสกปรกนั้น ปากบอกว่า
รักและถวิลหาเธอ แต่เอาตัวไปทำอะไรรักกับสตรีอื่นมาบ้าง เธอต้อง
ไม่อยากเห็นหน้ามันแน่”

โอสการ์พึมพำอย่างบ้าคลั่ง

“กัสเซล เอสกาลันเต เจ้านั้นสกปรกมากกว่าที่เธอจำได้
อีกนะ มันไม่ได้เป็นผู้ชายแบบที่เธอคิดหรอก”

“...”

“มันไม่มีสิทธิ์ครอบครองเธอ อีเนส ไม่มีใครเข้าใจพวกเรา ถ้าไม่ใช่ฉัน ก็ไม่มีใครเข้าใจเธอแล้ว ฉันคือคนเดียวที่เข้าใจความเจ็บปวดของเธอในชีวิตที่ไม่ต่างจากคุณแห่งนี้

“เธอคือหนึ่งเดียวในใจฉัน วันเวลาที่เคยทำร้ายเธอคือความผิดพลาด มันคือเล่ห์เหลี่ยมของดันเต อีอาร์ ที่ทำให้ฉันตกต่ำ คืออุปาสกปรกของอลิเซีย อีอาร์ ที่คิดจะทำลายพวกเรา อีเนส อีเนสของฉัน...”

ขณะที่พูดคำว่า ‘หนึ่งเดียวในใจ’ กลางกายก็ตื่นตัวรับถ้อยคำนั้นเป็นอย่างดี ทั้งยังบดเบียดกับต้นขาของหญิงสาว เสียงกระเส้าทำให้ร่างกายร้อนจนน่าหงุดหงิด ริมฝีปากที่สร้างความเจ็บปวดไว้บนร่องอกเลื่อนลงมาถึงเนินอกที่โผล่พ้นเดรสตัวในเกือบครึ่งเต้า จากนั้นก็ดูดผิวบอบบางอย่างอ่อนโยน

“นี่คือเรือนร่างที่ฉันเฝ้าฝัน อีเนส เรือนร่างที่สมบูรณ์แบบของเธอ...อา...หน้าอกของเธอ กลิ่นหอมเหมือนในความทรงจำ”

“...”

“อีกนิด...ขอฉันชิมอีกนิดนะ แล้วฉันจะไม่ทำเรื่องที่ทำร้ายความลำบากใจให้เธอเลย ชื่อของฉันจะไม่ทิ้งมลทินไว้บนเกียรติ

ของเธอเด็ดขาด จะไม่เกิดเรื่องอะไรขึ้นกับเธอทั้งนั้น จะไม่เกิด
เรื่องแบบที่อลิเซียคาดหวัง ฉันสัญญา”

“...”

“ฉัน...คิดถึงเธอมากเหลือเกิน อา อีเนส...”

การเทิดทูน ความหลงใหล ไม่ว่าสิ่งทีโอสการ์มีวเมา
คืออะไรก็ไม่เกี่ยวกับเธอ ยาที่อลิเซียใส่มากเกินไปขนาดเพราะ
ความร้อนใจสร้างความเจ็บปวดร้าวกับถูกมัดควั่นเนื้อ ใบหน้า
ของสามีเก่าที่เห็นอยู่ตรงหน้าไม่ได้ต่างอะไรกับแมลงตัวหนึ่ง

ถึงอย่างนั้น อย่างน้อยก็จะไม่เกิดเรื่องอย่างการถูกพบตัว
ขณะตื่นเร้าด้วยความสุขสมแสนอัปยศพร้อมกับอีกฝ่าย ตอนนี้
ต้องหาทางถอยห่างก่อนที่จะโอสการ์จะเล้าโลมลงไปถึงหน้าท้องนูน
ก่อนที่จะเขาจะรู้ถึงการมีอยู่ของลูกๆ ในท้อง

อีเนสบั่นหน้าสร้างโอรุอนอ่อนผ่อนตาม ใช้ความเจ็บ
ในการถ่วงเวลาให้อาการจากฤทธิ์ยาดีขึ้น หลังจากทัศนวิสัย
ที่เริ่มกลับมาชัดตามเดิม เธอจึงมองผ่านลาดไหล่ไปอีกฝ่ายไปยัง
ของประดับบนผนัง ซึ่งยังอยู่ตำแหน่งเดียวกับในความทรงจำ

ของที่กัลเดรอนยึดมาได้จากพวกโจรสลัด อาวุธที่สลัก
นามของพวกโจรร้าย

“...โอสการ์ ไม่ใช่ฝีมือของพระองค์จริงหรือเพคะ”

“ไม่ใช่ ไม่ ไม่ได้ขาด”

“ทั้งที่รับปากว่าจะไม่ทำเรื่องที่สร้างปัญหาให้หม่อมฉัน
แต่ก็ยังเกิดอารมณ์อยู่ดี”

“ถ้าไม่ใช่เธอ ฉันก็ไม่มีทางเกิดอารมณ์แบบนี้หรอก
ไม่ว่าจะกินยามากเท่าไร ถ้าไม่ใช่เธอ...”

“ตอนที่หม่อมฉันหมดสติ ก็เลยให้กินยาแบบเดียวกับ
ที่พวกสัตว์ใช้ผสมพันธุ์กัน อย่างนั้นหรือเพคะ”

“ฉันไม่ได้ทำอะไรเธอเลย!”

“เป็นคณวางแผนชั่วช้าเอง แล้วยังใส่ความภรรยาที่บริสุทธิ์
ของตัวเองอีก...โอสการ์ ในโลกนี้จะมีภรรยาคนไหนเสียสติ
ช่วยสามีตัวเองขึ้นใจคนอื่นล่ะเพคะ”

อินสพุดจากดูแคลน พร้อมแสดงสีหน้าเหลือเชื่อพอประมาณ ขณะเดียวกันก็คำนวณว่าต้องใช้เวลานานเท่าไรในการพาร่างนี้ไปถึงอาวรุบนกำแพงตรงนั้น

“จะ...ฉันตกหลุมพรางเดียวกับเธอ อินส ได้โปรด”

“แขนขาสองข้างของหม่อมฉันขยับไม่ได้สักนิด แต่พระองค์นอกจากเกิดอารมณ์แล้ว ยังเอาร่างกายที่ปกติดีมาถูไถ ทั้งยังไม่มีความคิดจะหลุดจาก ‘หลุมพราง’ ที่อ้างถึงเลยสักนิด”

“ทำไมไม่เข้าใจฉันบ้าง วันเวลาที่ไม่ได้มองเธอ แม้จากรยะไกลช่างยาวนาน...ถ้าไม่ใช่ตอนนี้ เธอก็ไม่มีทางยอมรับฟังฉันไม่ใช่เธอ ฉันจะอดสัมผัสเธอ...ให้เวลาฉันอีกนิดเถอะนะ ฉันจะแก้ไขทุกอย่างเอง อินส แค่นี้ก็เพียงพอ ฉันขอเถอะนะ...ขอเวลาให้ผู้ชายที่โหยหาไออุ่นของเธอคนนี้”

“...”

“สิ่งที่ฉันต้องการก็แค่โอบกอดและสนทนากันไม่นานเท่านั้น เธอแค่รับฟังฉันก็พอ ส่วนเรื่องครอบครองเรือนร่างของเธอเอาไว้ที่หลัง...”

“ถ้าสุดท้ายแล้วการครอบครองร่างกายนี้มันสำคัญนัก
ทำไมต้องมาถึงจุดนี้ด้วยล่ะเพคะ”

ใบหน้าของโอสการ์แข็งค้างไปเมื่อโดนปรามาสอย่างรุนแรง
อินเนสเผยยิ้มเย่อหยิ่ง ปล่อยให้ชุดที่คลายออกเปิดเปลือยหน้าอก
เหมือนเป็นของไร้ค่า

“หากหม่อมฉันตายต่อหน้าพระองค์ ก็ยังเหลือร่างกายอยู่
ไม่ใช่เหรอเพคะ โอสการ์”

“...”

“ถึงแม้ใบหน้าจะแหลกกระจายไปแล้ว แต่ว่าทุกอย่าง
ที่พระองค์ชอบก็ยังเหลืออยู่นี่นา”

“...อินเนส”

“แค่ครอบครองมันจนเบื่อก่อนที่จะเนาเปื่อยก็ได้แล้ว
ไม่ใช่เหรอเพคะ พระองค์ยังเคยชมหม่อมฉันอยู่เลยว่า ชีวิตของ
หม่อมฉันมีค่าเพียงรู้นั้นอย่างเดียว ‘โอสการ์ที่รักของหม่อมฉัน’
จำไม่ได้หรือเพคะ”

อินเนสยิ้มเล็กน้อย พลังเรียกอีกฝ่ายเหมือนที่เคยเรียก
คู่หมั้นแสนดีเลิศของตนในอดีตอันไกลโพ้น ใบหน้าของโฮสการ์
ซีดเผือด บริเวณใต้ตาของเขาสั่นระริก

“ต่อให้เป็นศพก็ยังมีช่องทางตรงหว่างขา พระองค์สามารถ
ทำทุกอย่างที่เคยทำเหมือนสมัยที่หม่อมฉันมีชีวิตอยู่ได้”

“ไม่ ไม่...เรื่องแบบนั้น...”

“ไม่ว่าหม่อมฉันจะมองพระองค์ด้วยสายตาแบบไหน ไม่ว่า
จะพูดอะไร ก็ไม่สำคัญไม่ใช่เหรอเพคะ ร่างกายนี้จำเป็นต้องมีหัว
จริงเหรอเพคะ ไม่ว่าหม่อมฉันจะปฏิเสธด้วยคำพูดอย่างไร
เกลียดชังแค่ไหน พระองค์ก็พอใจแค่ได้ครอบครองโสเภณี
ที่มีเชื้อสายวงศ์ตระกูลดีที่สุดไม่ใช่เหรอเพคะ”

“อินเนส!”

“โสเภณีแห่งตระกูลบาเลซเตนา”

อินเนสบดขยี้อดีตด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

“ก็แค่นี้ถึงโสเภณีที่เคยร่วมเตียงด้วยในอดีตเท่านั้นเอง
แล้วจะเรียกว่าความรักได้ยังไง”

“นั่นไม่ใช่ฉัน ไม่ใช่ฉัน อีเนส... ‘พวกนั้น’ ทำลายฉัน ฉัน...”

“ดันเต อีอาร์ แค่ยื่นสิ่งที่พระองค์ปรารถนาให้เท่านั้นเพคะ ส่วนพระองค์ก็ปรารถนาที่จะตกลงไปในนรกอย่างไม่ลังเล อยู่ในโลกที่มีเพียงความสุขสม ใช้ชีวิตไปกับการมองดูสิ่งที่ตัวเองต้องการ”

“อีเนส ยังมีเรื่องที่เธอไม่เคยรู้อยู่นะ จริงๆ”

“อิลีเซีย อีอาร์ ก็แค่มิ ‘ความรัก’ ที่น่าขยะแขยงที่พระองค์พร่ำเอ่ยถึง”

“นั่นทำให้ฉันกับเธอแตกแยก...! นังบัดซบนั่น! และลูเซียโน บาเลซเตนา!”

โอสการ์ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด ก่อนจะชะงักไปเมื่อพลั้งปากหลุดพูดชื่อนั้นออกมาโดยไม่ทันตั้งตัว เขามองเธอด้วยแววตาเหม่อลอย

อีเนสขยี้มผ้าปูเตียง เธอลอบประเมินว่ามือนั้นมีเรียวแรงแค่ไหน ขณะเดียวกันก็ถามกลับไปเหมือนให้ความสนใจอย่างมาก

“พี่ชายหม่อมฉันทำอะไร”

“...”

“เขาทำอะไรเพคะ”

“...เธอ...เธอจินตนาการไม่ออกหรือก ไอ้อาเลเซเตนา ที่ทำตัวเป็นพี่ชายที่สุภาพอ่อนโยนของเธอคนนั้น ที่จริงแล้วมัน...”

“อย่าลืมนสิเพคะว่าหม่อมฉันเคยมีสามีแบบพระองค์ มาก่อนนะ ไอสการ์”

“ปีศาจ ไอ้อเวรนั่น มันเป็นปีศาจ มันไม่ใช่มนุษย์...”

“หลังจากได้รู้จักพระองค์ ก็ไม่มีปีศาจตนไหนที่หม่อมฉัน จินตนาการไม่ออกหรือกเพคะ”

เพราะฉะนั้นไม่ว่าอีกฝ่ายจะพูดอะไรมา ก็ไม่สามารถ ทำให้ตกใจได้ เรื่องเดียวที่ทำให้รู้สึกประหลาดใจได้คือ อาการ อิศที่เรียของเขาใกล้เคียงกับความหวาดกลัว

ท่าทางคล้ายหวาดกลัวซื่อๆเสียโนอย่างมาก...ทว่าสำหรับ อีเนส ช่องโหว่ที่อีกฝ่ายเปิดให้เห็นนั้น สำคัญกับเธอในตอนนี มากกว่าความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับอดีตที่ผ่านมาไปแล้ว

หญิงรับใช้ส่งแรงทั้งหมดปลักร่างสันสะท้อนที่คร่อม
อยู่เหนือร่างตน ก่อนพุ่งตัวไปทางผนังที่แขวนอาวุธของ
พวกโจรสลัด โอสการ์เหม่อมองความว่างเปล่าเบื้องหน้า ไม่รู้ว่า
เกิดอะไรขึ้น กระทั่งเธอคว้ามิดสันที่เบาที่สุดบนผนังมาถือไว้
อีกฝ่ายก็หันขวับ ภาพนั้นทับซ้อนกับความทรงจำในอดีต

“อิเนส!”

เหมือนกับวันนั้น วันที่ชายาที่ดั้นรนขัดขึ้นอยู่ใต้ร่าง
วิ่งหนีไปทางผนัง และใช้ของมีคมทำร้ายตัวเองเป็นครั้งแรก

นั่นเป็นจังหวะเดียวกับที่คนติดยาถลาลงจากเตียง
จนแทบจะกลิ้งตกลงมา อิเนสส่ายยิ้ม จดมิดสันบนแขนซ้าย
ของตนแล้วกรีดเป็นทางยาวอย่างไม่ลังเล

“อิเนส ดิออส มิโอ อิเนส...”

“แค่นี้ ‘ในที่สุด’ บาเลซเตนาก็จะมีข้ออ้างที่เหมาะสม
แล้วสินะ”

“อิเนส ได้โปรด ฉันผิดไปแล้ว วางมิดลง...”

“พระเจ้า โอสการ์ ถึงกับใช้มีดพยายามบังคับภรรยาของ
ลูกพี่ลูกน้องตัวเองเลยนั่นแหละ”

“...”

“ถึงกับใช้มีดข่มขู่ฉันที่ตกอยู่ในอาการหวาดกลัวเลยหรือนี่”

ในความเป็นจริง ฝ่ายที่เผยความหวาดกลัวคือโอสการ์
อินเนสจ้องอีกฝ่ายเขม็ง ก่อนกรีดมีดลงบนหน้าอกที่เปิดเปลือย
ให้อีกฝ่ายเห็นอย่างเชื่องช้า

“อินเนส...อินเนส วางมีดลงเถอะ เตี่ยวนี่เลย”

แผลไม่ลึกมาก แต่ก็ลากเป็นทางยาวมาก และทำให้
มีเลือดไหลอาบหน้าอกขาวเนียน ใบหน้าของโอสการ์แปรเปลี่ยน
เป็นศพซีดเขียวโดยสมบูรณ์

“คราวก่อนฉันโง่เขลาเกินไป”

“...”

“ฉันเข้าใจแล้วว่าทำไมแกถึงได้เวทนาฉันที่โง่เขลา ในโลกนี้
ไม่มีใครรู้ใจมโนหน้าที่แท้จริงของแก ฉันเลยตกอยู่ในฐานะของ

ผู้หญิงที่นอกใจ เพราะอย่างนั้นสมัยนั้นเลยไม่มีข้ออ้างให้จัดการกับแก”

“เธอจะว่าอะไรฉันก็ได้ แต่ได้โปรดอย่าทำแบบนั้นต่อหน้าฉัน...ขอร้องละ...อิเนส”

โอสการ์เอาแต่หวาดหวั่นกับความกลัวที่ฝังรากลึก เขาไม่ได้ฟังเลยว่าเธอพูดอะไร ทำทางคล้ายกับเสียสติอีกครั้ง ความทรงจำย้อนกลับไปยังช่วงเวลาที่เธอยึดปากกระบอกปืนใส่ปากตัวเองต่อหน้าเขา

อิเนสยิ้ม ก่อนจะโยนมีดเปื้อนเลือดไปที่ปลายเท้าของโอสการ์ตามที่ยกฝ่ายต้องการด้วยความยินดี

“ตอนนี้แกลกลายเป็นผู้ชายที่ลงมือบนร่างกายของฉันเพื่อขึ้นใจบุตรของบาเลซเตนา ภรรยาของเอสกาลันเตแล้ว”

“...”

“นั่นจะกลายเป็นข้ออ้างที่ชอบธรรมของพวกเรา โอสการ์”

ไอสการ์มองแขนของอินสที่เลือดไหลเป็นทางด้วยสีหน้า
โง่งม ไม่ว่าเขาจะคิดอะไรอยู่ การกรีดเนื้อตัวเองก็ช่วยให้อินส
รู้สึกหลุดพ้นจากอำนาจของฤทธิ์ยาที่กดประสาทเอาไว้

ทุกอย่างแจ่มชัดขึ้น

“...อินส...”

ไอสการ์เรียกชื่อหญิงสาวด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย
พร้อมขยับเข้ามาใกล้อีกหนึ่งก้าว อินสใช้มือซ้ายหยิบมิด
ที่แขวนอยู่บนผนัง ประหนึ่งเป็นของชิ้นหนึ่งจากคลังอาวุธของ
ตัวเอง แม้แขนซ้ายจะถูกมิดกรีด แต่เวลานี้มือซ้ายที่เคยขยับไม่ได้
เหมือนถูกหินถ่วง สามารถหยิบจับสิ่งของได้อย่างเป็นอิสระแล้ว

“ฉัน...ฉันบอกแล้วไงว่ารักเธอ อินส ฉันจะไม่ทำอะไรเธอ
ทั้งนั้น...”

อินสหัวเราะเยาะให้น้ำเสียงโศกเศร้าของอีกฝ่าย ทั้งที่
แทงโสโครกยังชูชัน ทั้งที่รู้ว่ากำลังทำให้ผู้หญิงที่กลัวตัวเอง
ตกอยู่ในสถานการณ์จนตรอกจนขยับไปไหนไม่ได้สักก้าว ทั้งที่
เพิ่งจะดูตเลี่ยนหน้าอกของเธอ แล้วยังกล้าพูดอย่างไม่อายปากว่า
‘จะไม่ทำเรื่องที่เธอไม่ชอบ’

อ้างว่าการที่เขาใช้ความอดทนและใส่ใจยิ่งกว่าภรรยาคนที่เคยจับอ้าขาได้ทุกที่ทุกเวลา ถือเป็นความเมตตาอย่างยิ่งใหญ่ อีเนสหัวเราะเสียงดังเหมือนพอบเจอเรื่องตลก โอสการ์ไม่รู้ตัวเลยว่าร่างกายเสื่อมถอยลงทุกวัน ชีวิตนี้เหลือเวลาอีกไม่นาน แล้วยังจะมาพูดเหมือนเป็นห่วงความปลอดภัยของเธออีก

เขาพยายามแย่งมิดจากมือของอีเนส ทำอย่างกับว่าหากเวลานี้เธอปลอดภัย ก็จะได้ใช้ชีวิตร่วมกันไปอีกร้อยปี ท่าทางเหล่านั้นดูไม่ต่างจากตัวตลกที่หล่นขณะกำลังเดินได้เชือก อีเนสเอ่ยขึ้นด้วยความเย้ยหยัน

“ແງຕຽງໂຢນຕໍ່ດີນະ”

“เธอ...จะทำร้ายตัวเองอีกไม่ได้นะ อีเนส ได้โปรด ฉันจะไม่ทำอะไรเธอแล้ว...”

อีเนสลงมือแทงต้นขาตัวเองทันทีที่โอสการ์ขยับเข้ามาใกล้มากขึ้น ผู้ชายวิปริตจุดผู้หญิงเข้ามาในห้องนอนแล้วลงมือกรีดแทงแขนกับขา เพราะปรารถนาถึงสิ่งใดย่อมคาดเดาได้ไม่ยาก ในหัวของเธอคิดคำนวณข่าวฉาวทั้งหมดที่เป็นไปได้เรียบร้อยแล้ว

เมื่อโอสการ์เห็นกระโปรงของเธอถูกย้อมเป็นสีแดง
ในชั่วพริบตา ร่างกายก็แข็งที่กลายเป็นรูปปั้นไปชั่วขณะ
ก่อนพุ่งเข้าแย่งมิดจากมือของอิเนส

“บัดซบ อิเนส!”

ร่างกายที่ตกอยู่ภายใต้ฤทธิ์ยาเซธลัมมาทางอิเนส
หญิงสาวที่เพิ่งแทงขาตัวเองจึงทรงตัวไม่อยู่ ทั้งสองคนยื้อยุดกัน
ได้ไม่นานก็พากันล้มลงไปที่ทั้งคู่ โชคดีที่อิเนสหลบทันจึงไม่โดน
โอสการ์ล้มทับ เมื่อเอนหลังพิงผนังได้ก็ไถลตัวนั่งลงบนพื้น
เพื่อไม่ให้ท้องกระทบกระเทือน

ขณะกำลังโล่งใจ โอสการ์ที่ล้มอยู่ไม่ไกลก็คว้าข้อเท้า
ของเธอ อิเนสยกเท้าข้างที่ไม่ได้บาดเจ็บขึ้นถีบหัวโอสการ์
อย่างแรงกระทั่งอีกฝ่ายร้องลั่น เสียศูนย์จนหงายหลังตึง

“ทำอะไรนะ!”

อิเนสพยายามทรงตัวลุกขึ้น ใช้ส้นเท้าเตะเสยคางอีกฝ่าย
แทนคำตอบ ระหว่างที่ใช้ขาข้างที่ปกติดีทำร้ายอีกฝ่าย ขาข้างที่
บาดเจ็บก็เริ่มปวดแปลบอย่างรุนแรง ทว่าการได้เห็นสภาพ

ของโอสการ์ที่พยายามลุกขึ้นยืนแต่ก็หงายหลังล้มตึงอีกรอบนั้น
นามองไม่น้อย ทำให้ความเจ็บเลือนหายไปอย่างรวดเร็ว

“อ้าก!”

ยังคงเหมือนเคย โอสการ์เป็นคนประเภทไม่แยะ
ความเจ็บปวดของคนอื่นเหมือนไม่ใช่มนุษย์ แต่พอเป็น
ความเจ็บปวดของตัวเอง กลับอ่อนไหวง่ายเสียเหลือเกิน
เมื่อเสียงร้องดังขึ้น เสียงเคาะประตูด้วยความร้อนรนจึงดังตามมา

โอสการ์ตะคอกใส่คนด้านนอกให้ไสหัวไป ไม่มีเรื่องอะไร
ทั้งนั้น ขณะเดียวกันก็จัดวางตัวเองให้เข้าที่

“ฉันพยายามช่วยเธอนะ อีเนส!”

ทำที่อ่อนแรงและน้ำเสียงเบาลงแบบนั้น แน่นอนว่า
ไม่สามารถคุกคามอีเนสได้เลย

“ถ้ามีคนเข้ามา...”

“ดีออส มิโอ โอสการ์ โดนเสียคางแล้วยังจะเป็นห่วงฉันอีก...
ซึ่งจนน้ำตาไหลเลย”

อินเสพืมพำอย่างไม่เดือดเนื้อร้อนใจ เธอเหวี่ยงมีด
เล็งไปที่ไหล่ของโอสการ์ที่พุ่งเข้ามาจะจับขาดน ร่างกายที่เคย
เชื่องช้าเพราะฤทธิ์ยาหลบคมมีดได้อย่างฉับไว

เธอจ้วงใสในระยະที่ให้หลบได้อยู่แล้ว จังหวะที่อีกฝ่าย
หลบได้สำเร็จ อินเสก็ถีบหน้าเขาอีกรอบ คราวนี้แรงจนน่าจะ
ทิ้งรอยช้ำตั้งแต่คางยันโหนกแก้ม อินเสตัดสินใจแบบนี้เพื่อให้มัน
เชื่อมโยงกับผลลัพธ์จากการ ‘พยายามดิ้นรนขัดขึ้นตอนถูกกด
ลงบนเตียง’ และคิดคำชี้แจงที่สมบูรณ์แบบเอาไว้หมดแล้ว

ประทับรอยช้ำเอาไว้บนคางกับโหนกแก้มที่ดีแต่เปลี่ยนนั้น
เหมือนเป็นเครื่องหมายของคนร้ายชัดขึ้น จากนั้นก็จะให้การ
ทำนองว่า เธอพยายามขัดขึ้นอย่างสุดความสามารถ และมีแค่
เธอคนเดียวที่โชกเลือด ‘อย่างน่าสงสาร’

คราวนี้โอสการ์คงจะเตรียมตัวไว้มาก่อนแล้ว จึงไม่ล้ม
หงายหลังไปเหมือนก่อนหน้านี้ เขาหันกลับมาอย่างมุ่งมั่น
ใบหน้าบิดเบี้ยวนั้นแฝงความเจ็บปวดอย่างชัดเจน

เจ็บปวดอย่างนั้นหรือ สำหรับเขา เจ็บแค่นั้นก็ร้อง
โอดครวญแล้ว ขณะที่อินเสกระตุกยิ้มมุมปาก โอสการ์ก็คว่ำ

มือเธอได้สำเร็จ ทว่าอินเนสสะบัดมันทิ้งทันทีเหมือนถูกแมลงเกาะ
ไอสการ์ยังคงดันทุรังผลักข้อมือข้างที่ถือมีดไปตึงบนผนัง
เขาคูกเขาเงยหน้าอ้อนวอนหญิงสาว

“อินเนส ได้โปรด อย่าทำเรื่องที่จะทำให้เรอตกที่นั่นลำบาก
เลย”

“...”

“ทำไมชอบทำเรื่องที่เป็นอันตรายต่อตัวเองอยู่เรื่อย
ทำไมถึงพยายามทำร้ายร่างกายทั้งดงามนี้...”

“อยากช่วยฉันหรือ”

“แน่นอนอยู่แล้ว ฉันอยากช่วยเธอเสมอ”

“งั้นก็น่าจะตายไปซะสิ ไอสการ์”

“...”

“ก็น่าจะตายแล้วตายอีกให้สมกับที่ชอบบอกว่าอยากตาย
และทำเพื่อฉันได้ทุกอย่าง ไหนบอกว่ารักฉันไง”

“ช่วงเวลาที่เราเกลียดและชิงชังกันมันผ่านไปแล้ว
อีนัส...พวกเราไม่เหลือเวลาจะรับบททดสอบอีกต่อไปแล้ว”

“ก็เพราะไม่มีเวลาแล้ว ถึงได้บอกให้ไปตายซะไง”

“นี่เป็นครั้งสุดท้ายแล้ว ชีวิตนี้เป็นครั้งสุดท้ายของเรา...
ไม่มีอีกแล้ว...”

หน้าผากชุ่มเหงื่อและไอบหน้าชุ่มหยาดน้ำตาแนบลงบน
มือของอีนัส สกปรก หยิงสาวกระซิบเสียงเบา ก่อนพลิกมือ
ให้หลุดจากการเกาะกุม โอสการ์อ้อนวอนเธอด้วยความสิ้นหวัง
ยิ่งกว่าเดิม เขาตะโกนเสียงดังขึ้น

“คนที่ผลักเธอให้ตกลงมาในกับดักนี้คือนางบาร์กา...!
ไม่ใช่ฉัน!”

“ฉันรู้ ไม่ต้องสนใจเรื่องนั้นหรอก เพราะไม่ว่ายังไงฉันก็จะ
ทำให้นางบ้านั้นต้องรับโทษในส่วนของแกด้วย”

ประโยคนั้นทำให้ไอบหน้าชุ่มน้ำตาของโอสการ์สดใสขึ้น
ชั่วขณะ กระทั่งเธอพูดเยาะเย้ยเขาต่อ

“และแกก็ต้องรับโทษในส่วนของนางนั้นเหมือนกัน”

“อีนีส...เธอต้องแยกแยะให้ถูกสิว่าใครคือตัวการของปัญหา ที่รังแกเธอ ชีวิตแสนอาภัพของพวกเราเรามีภรรยาในวันเก่าๆ ก็เป็นเพราะพวกมัน ไม่อย่างนั้น...!”

“ไม่อย่างนั้นแกก็จะได้ใช้ชีวิตที่มีความสุขกับชายาหรือไง”

“ฉันรู้ว่าเธอเองก็รักฉันเหมือนกัน เธอคิดถึงสมัยที่พวกเรา รักกัน อีนีส...พวกนั้นทำลายฉัน ทำให้ฉันไม่เหลือสิ่งใดนอกจาก ความอาฆาตแค้น...”

“โอสการ์ แกไม่รู้หรอกว่าตอนนี้ตัวเองถูกทำลาย ‘อีกครั้ง’ ไปมากเท่าไรแล้ว”

อีนีสยกมือที่เปื้อนน้ำตาของโอสการ์ขึ้นลูบแก้มเขา ใบหน้าร้อนผ่าวซึ่งมีรอยแดงจากการถูกเตะมองเธออย่างโศกเศร้า อีนีสเดาะปาก ก้มมองเขาเหมือนเห็นสิ่งมีชีวิตที่น่าเวทนา

“สติไม่อยู่กับเนื้อกับตัวจนไม่รู้ด้วยซ้ำว่าอะไรเข้าไป ในปากบ้าง...ถึงขนาดไม่รู้ในสิ่งที่แม่แต่ฉันยังรู้เลยเธอ หืม?”

“...”

“ทั้งที่กินยาเข้าไปมากมายขนาดนั้นก็ต้องฉีดยา
ตะเกียกตะกาย แถมตอนนี้ยังกินยาปลูกกำหนดเข้าไปอีก...
แกยังทำได้แค่คุกเข่าอ้อนวอนต่อหน้าฉัน แต่ไม่กล้าแม้แต่
จะยกขากระโปรงขึ้น”

“...”

“ตอนนั้นแกเลือกที่จะไม่ทำก็ได้ แต่แกก็ยังทำ ไม่ใช่
ดันเต อีอาร์ ไม่ใช่โซลิเซีย อีอาร์ แกเป็นคนเลือกเอง ยาไม่ได้ทำให้
แกเป็นแบบนี้ แกก็แค่หาข้ออ้างให้ตัวเอง”

“...”

“ก็แค่หาเรื่องโทษคนอื่น เพราะกลัวจะตกนรก”

หลังพูดประโยคนั้นอย่างเลือดเย็น อีเนสก็ตบแก้มโอสการ์
อย่างแรง เขาจับมือข้างนั้นไว้ด้วยความยินดี

“ปล่อย”

“ใช่ อีเนส เธอจะโกรธจะเกลียดฉันก็ได้ แต่ได้รับ
อะไรสักอย่างจากเธอ ฉันก็รู้สึกเหมือนมีชีวิตอยู่แล้ว ต่างกับ

ช่วงเวลาที่อยู่อย่างสงบสุขมากเกินไปเหมือนจดจำเธอไม่ได้ นั่น
แม้จะมีชีวิตอยู่ ก็รู้สึกเหมือนตาย”

“จะเอาแต่รู้สึกไปถึงเมื่อไหร่ ตายสักทีสิ”

เขาจุ่มพิตลงบนมือของหญิงสาวอย่างเทิดทูนราวกับ
ไม่ได้ยินประโยคนั้น และพิมพ์ต่อไม่หยุด

“ทุกคืน เธอียดกระบอกปืนใส่ปากต่อหน้าฉัน ทุกคืน
ไม่มีขาด ฉันต้องทนดูเธอตายอย่างน่าสยดสยองทุกคืน...ทุกคืน
ถ้าไม่ฟังยา...”

“ใช่แล้ว หัวฉันระเบิดกระจุยต่อหน้าแก สมองกับเลือด
สาดกระจายเต็มหน้า...น่าเบื่อเหลือเกิน ลำบากมากเลยสินะ”

“อิเนส ฉันรักเธอ ฉันรู้ตัวซ้ำเกินไป ความผิดของฉัน
มีแค่นั้น...ความผิดของฉันมีแค่ไม่รู้ว่ารักเธอมากเพียงใด”

“จะบอกว่า แกที่เห็นฉาคนั้นเป็นฝ่ายทุกข์ทรมาน ไม่ใช่
ภรรยาที่ขอระเบิดหัวตัวเองตายต่อหน้าแกงั้นสิ”

“ยังมีครั้งแรกของพวกเราที่เธอจำไม่ได้อยู่อีก อิเนส”

อินสพลันนึกถึงความทรงจำหนึ่งที่สาวกช่วยให้หนีออกจากตอนที่ฆวน เอสกาลันเต ตายในชีวิตที่ผ่านมา คำสารภาพบาปที่แปลกประหลาดของรัชทายาท คำสารภาพผิดกับภรรยาที่อยู่ในห้วงนิทรา โอสการ์พูดเหมือนกับฆวน เอสกาลันเต เคยตายมาแล้ว

ชีวิตครั้งแรกสุดที่อินสหนีออกจากเพียงเศษเสี้ยวไม่กี่อย่าง

“ฉันในตอนนั้นเป็นแค่ขะชั้นหนึ่ง”

“พูดอย่างกับเวลาอื่นไม่ใช่ขะชั้นนั้นแหละ”

“อินส... จำสมัยที่ฉันยังเป็นคู่หมั้นที่แสนดีของเธอได้ไหม”

“...”

“ฉันในตอนแรกเป็นผู้ชายที่ไม่มีทางทำเรื่องพวกนั้นกับเธอได้ ไม่ใช่แค่เธอ แต่เป็นทุกสิ่งในโลก”

อินสกำมองชายหนุ่มนั่งงั้น สมัยที่เทียวช่องโสเภณีและปฏิบัติต่อภรรยาตัวเองเหมือนสัตว์ตัวหนึ่ง ใบหน้าสุภาพนั้นหลอกให้ทุกคนหลงเชื่อและสรรเสริญ ว่าจะต้องเป็นจักรพรรดิผู้เปี่ยมด้วยเมตตาและปรีชาสามารถในอนาคต ทว่าชื่อเสียงเหล่านั้นกลับทำให้คนกลายเป็นบ้า

โอสการกำลังพูดถึงชีวิตสมัยที่ยังไม่เคยมี ‘มัน’

“พ่อเธอโมโหทุกครั้งที่ได้รับคำส่อซุบซิบจากฉัน ทั้งยังบอกอีกด้วยว่า ต่อให้ฉันไม่ใช่บุตรชายของจักรพรรดิ แต่เป็นลูกนอกสมรสที่สูงศักดิ์ของสาวก ก็ไม่ยอมขายลูกสาวให้กับขยะอย่างฉันเด็ดขาด ท่านแม่เบื้อที่พ่อของเธอชอบขัดคอเวลาอยู่ในสภาขุนนาง เลยหาทางบังคับล่ามโซ่ และนั่นก็คือการแต่งงานของ ‘พวกเธอ’ ”

“...”

“ฉันคลั่งไปแล้ว ไม่รู้ว่าปัญหาอยู่ที่ตรงไหน เกลียดพ่อเธอแทบบ้า นั่นเป็นครั้งแรกที่ได้รู้ว่าการไม่ได้ครอบครองสิ่งที่ต้องการมันให้ความรู้สึกแบบไหน ส่วนเสด็จพ่อก็ปฏิเสธทำเฉย บอกว่าห้ามไปแตะบาเลซเตนาที่ชอบหาเรื่องเด็ดขาด แต่ในใจแอบยินดีที่ฉันไม่ได้บุตรีแห่งบาเลซเตนามาเป็นชายา ทั้งที่ตัวเองโชคดีถูกบุตรีแห่งเอสกาลันเตเลือกตอนกำลังเสียสติ”

“...”

“ใช่ เสด็จพ่อก็แค่โรคจิตที่หวังว่าลูกชายจะเทียบตัวเองไม่ได้ ทั้งที่ตัวเองนั่งบัลลังก์ได้อย่างมั่นคงก็เพราะฉันเกิดมา

แต่เพราะตัวเองไม่เคยได้ใช้ชีวิตอย่างรัชทายาท เลยมาริษยา
ชีวิตของฉัน เอาแต่เปรียบเทียบกับลูกชายกับหลานชายที่ไม่ได้
มีสายเลือดเดียวกันเลยสักหยดไปซะทุกเรื่อง ข่มฉันสารพัด
บอกไม่ยากเชื่อว่าฉันกับกัสเซล เอสกาลันเต เป็นหลานชาย
ของกิลเดรอนเหมือนกัน สิ่งที่เสด็จพ่อต้องการคือรัชทายาท
ที่ถอดแบบมาจากกิลเดรอนแบบกัสเซล...เขาเหยียบย่ำฉันว่า
ทำให้ผิดหวัง จงใจจับมันมัดให้เธอเพื่อเยาะเย้ยฉัน เหมือนระบาย
ความโกรธใส่พี่ชายที่ตายไปแล้วของตัวเอง”

“...”

“ฉะนั้นถ้าต้องเป็นลูกชายที่มีเกียรติของเสด็จพ่อ ฉันขอเป็น
จุดต่างพริ้วในชีวิตเขาดีกว่า ก็เลยทำตัวกว้างไปทั่ว ให้เสด็จพ่อ
จดจำว่าทั้งหมดนั้นเป็นเพราะฉันถอดแบบมาจากเขานั้นแหละ
ฉันเสียเวลาชีวิตไปอย่างโง่เขลา นั้นทำให้เธอพลอยเกลียดฉัน
ไปด้วย”

“...”

“แต่ไม่เป็นไร เพราะเธอก็เกลียดสามีตัวเองด้วยเหมือนกัน”

ริมฝีปากคลี่ยิ้มอย่างจริงใจ

“เพราะจนตาย เธอก็ไม่เคยรักสามีคนนั้นเลย”

“...”

“ฉันดีใจที่สิ่งที่ฉันไม่ได้ครอบครอง กัสเซล เอสกาลันเต ก็ไม่ได้ไปเหมือนกัน ความสัมพันธ์ของพวกเธอเหี่ยวเฉา แม้แต่ลูกคนเดียวก็ยังไม่รอด ใจเธอเต็มไปด้วยความเกลียดชัง และไม่เคยเห็นค่าความรักของเจ้าเอสกาลันเตนั้น”

ทำไมซ่อนได้เก่งขนาดนั้นกันนะ ไม่มีใครรู้ว่าเธอรักมาก ถึงขั้นแอบไปหากัสเซลในวันจัดงานศพของวิเวียนา คาสตาเนียร์ อย่างกับหัวขโมย จนกระทั่งตายจากไปด้วยวัยยี่สิบเก้าปี อีเนส ยิ้มขมขื่น กัสเซลก็คงไม่เคยรู้เหมือนกัน ไม่รู้อะไรเลย ไม่รับรู้ถึงความรักของเธอ

“ฉันเสียใจที่เธอป่วยเป็นโรคที่ไม่มีทางรักษาให้หาย และตายจากไปด้วยอายุแค่ยี่สิบเก้าปีอย่างน่าสงสาร...เสียใจที่ไม่ได้พบใบหน้างดงามของเธออีกครั้ง”

“...”

“กัสเซล เอสกาลันเต ตายในสนามรบ ในที่สุด
ชื่ออันน่ารำคาญนั้นก็หายไปจากโลกสักที แต่พอมันตายกลับยิ่ง
ทำให้ฉันเหนื่อย เพราะตายแล้วดันยิ่งใหญ่กว่าเดิม ฉันรู้สึกเหมือน
ถูกคล้องโซ่ที่ติดป้ายชื่อหมอนั้นเลย หลังจากนั้นนานพักใหญ่
ถึงเข้าใจว่า ‘การฆ่า’ หมอนั้นไม่ต่างกับการตัดแขนขาตัวเอง
ใช้ มันเป็นเรื่องที่โง่เขลามาก...ฉันเชื่อใจใครไม่ได้ มีมือเฝ้าแต่
กำจัดลูกน้องทั้งอยู่เรื่อย ไม่รู้จะหยุดยั้งความย่อยยับนั้นยังไฉน...”

“...”

“แต่อยู่มาวันหนึ่ง ลูกนอกสมรสของตระกูลเอสกุเอล
ก็ปรากฏตัว”

เขาซ่อนหนี้้นดาสีฟ้าเป็นประกายมองอินเนส รวกับ
มองหาบางสิ่งจากเธอ ไม่นานก็ได้คำตอบ

“ลูเซียโน บาเลซเตนา”

“...”

“ไ้อักบฏนั้นชักจูงดยุกโอซอร์โนกับดยุกอิอาร์ อีเนส
มันพาตัวลูกนอกสมรสคนนั้นมา แล้วก่อกบฏ บอกว่าจะปลด
ทรราชเสียสดีอย่างฉฉ...ด้วยใบหน้าที่เหมือนกับเธอ”

“...”

“มันจับฉฉไปขังไว้ที่เบลกรานเหมือนเป็นฆาตกร
หรือพวกโจรข้างถนน โยนข้อหาใส่ฉฉสารพัด แล้วลากตัวไปที่
ลานประหารโดยไม่มีการไต่สวน...”

“...”

“มันปฏิบัติต่อฉฉเหมือนเป็นทรราช อีเนส พวกมัน
ทำอย่างกับตัวเองไม่ใช่ ทำเหมือนนั้นเป็นเรื่องที่ยุติธรรมแล้ว...
แต่นั้นไม่ใช่โชคชะตาของฉฉ อีเนส เธอรู้ไหม ฉฉถูกพี่ชายเธอ
ใส่ความ บังคับให้ถูกประหาร เพราะอย่างนั้นพระเจ้าถึงได้
ประทานรางวัลให้ฉฉไงล่ะ!”

“...”

“ถึงจะอ้างว่าเด็กตระกูลเอสกุเอลเป็นลูกนอกสมรสของ
เสด็จพ่อ แต่ใครจะพิสูจน์ได้ว่าสืบเชื้อสายมาจริง ถ้าสิ่งที่มันทำ
ไม่ใช่การเปลี่ยนตัวผู้สืบทอด แต่เป็นเปลี่ยนราชวงศ์ละ”

“...”

“ฉันได้รับคำตอบทั้งหมดตอนได้ชีวิตใหม่ ท่านสาวก
อยู่ข้างเดียวกับฉัน โทษประหารในวันนั้นไม่ใช่โชคชะตาของฉัน
ท่านบอกว่าจะมอบโอกาสให้ฉันอีกครั้ง...พี่ชายของเธอคือคนผิด
ฉันเป็นฝ่ายถูก”

โชคชะตาไม่ใช่เรื่องของความถูกผิด มันก็แค่สิ่งที่
ถูกกำหนดให้เป็น

โอสการ์มองหาเค้าโครงของลูเซียโนผ่านใบหน้าของสาว
อย่างอินเสตัวตาเป็นประกาย นั่นคือแววตาของคนที่กำลังสมอง
ตัวเองจนเชื่อว่ารักหญิงสาวจากใจจริง ขณะเดียวกันก็สะท้อน
ให้เห็นถึงความเกลียดชังและชัยชนะที่เธอเองก็ยากจะอธิบาย

“สิ่งที่ปรารถนา ถ้าหากว่าได้เกิดใหม่อีกครั้งท่ามกลาง
การลี้มเลือนนั้นเหรอ! สิ่งที่ฉันต้องการคือการไม่ลี้ม ฉันจะไม่ลี้ม
ความอับยศ ความอับอาย ไม่ลี้มอะไรทั้งสิ้น ฉันจะไม่ยอม

โดนกระทำแบบเดิมอีก ฉันจะล้างแค้นให้ไม่ขาดตกแม้แต่เรื่องเดียว...และจะไม่ทำผิดพลาดอย่างโง่เขลาอีกแล้ว”

“...”

“เพราะฉะนั้น อีเนส ฉันแก้ไขทุกอย่างเพื่อเธอ ตั้งแต่ตอนที่ฉันลืมหืมตาขึ้นมาบนโลกนี้อีกครั้ง เริ่มจากเรื่องที่ผมไม่สามารถครอบครองเธอ”

“...”

“ฉันที่เป็นคนดีในสมัยที่เธอจดจำได้ คือฉันที่เปลี่ยนแปลงตัวเองเพื่อเธอ เพื่อให้พ่อเธอที่เห็นฉันเป็นขยะชิ้นหนึ่งยอมเชื่อในตัวฉัน เพื่อที่เธอจะได้ไม่เกลียดชังฉัน แน่หนอนว่าจำเป็นต้องให้โลกไม่เกลียดชังฉันด้วย”

“...”

“ทั้งที่ฉันก็แค่ทำตัวเป็นบุตรชายที่ว่านอนสอนง่ายของเสด็จพ่อ...ส่วนพี่ชายเธอทำเรื่องที่เหมาะสมโดนทุบหัวให้ตายแท้ๆ แต่ก็ยังได้รับการยกย่องจากคนทั้งจักรวรรดิที่เกลียดฉัน ช่วงเวลาที่โดนถูกฟันขาดบนลานประหาร สิ่งที่ผมเห็นตรงหน้ามีเพียง

รอยยิ้มเยาะของผู้คน ให้ตายฉันก็ไม่มีวันลืมความอัปยศที่ได้รับ
ในวันนั้นได้ลง ส่วนเธอก็ยังคงไม่สนใจกัสเซล เอสกาลันเต
เหมือนเคย เจ้านั้นมองเธอด้วยความรำคาญด้วยซ้ำ...”

“...”

“ฉันอยากควักลูกตามันออกมา แต่ก็รู้ว่าแค่นั้น
คงยังไม่สาสม”

“...”

“เพราะแบบนี้ พอเกิดใหม่อีกครั้ง ฉันถึงได้ห่มส่งผู้หญิง
ที่หน้าตาคล้ายเธอให้ถึงห้องนอนของมันเป็นการเยาะเย้ย”

อินเสตัวแข็งค้างไป โอสการ์ยังคงพล่อมต่ออย่างเสียดสี
“น่าห่มใส่เป็นบ้า มันไม่ແ่แต่จะปรายตามอง ฉันทนแทบไม่ไหว...
แต่พอฉันพูดถึงรักข้างเดียวที่น่ารังเกียจกับเรื่องความภักดี
ของชาวยารัชทายาทหน้อย มันกลับกลัวว่าความรักของมัน
จะทำร้ายเธอ เลยยอมกลืนยา ผื่นทำกับผู้หญิงพวกนั้น...”
นัยน์ตาร้อนผ่าว “ยาที่พวกเราโดนอยู่ตอนนี้เทียบไม่ติดเลยละ
มันต้องพึ่งยาที่เขาไว้ใช้เวลาบังคับม้าพ่อพันธุ์ เพื่อการนอนกับ
ผู้หญิงสักคน

“เกิดใหม่อีกครั้ง มันก็ยังเป็นไอ้โง่ตัวหนึ่งที่ขนาดกินยาเข้าไปแล้ว แต่ถ้าผู้หญิงตรงหน้าไม่ใช่เธอก็ไม่เกิดอารมณ์ตกเป็นบ้า...”

โอสการ์พึมพำกลั้วหัวเราะคิกคัก ซุกหน้าลงบนหน้าท้องของอีเนส เธออยากใช้มีดแทงศีรษะนั้น ต่อให้ต้องถูกลากไปยังลานประหารตอนนี้เลยก็ไม่สน อยากจะตัดคอให้ศีรษะขาดกระเด็น

ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าจะเป็นเธอเอง ที่วางแผนโดยการใช้ประโยชน์จากชีวิตเสเพลของกัสเซล เอสกาลันเต ซาติก่อนจนถึงจุดนี้

ดิงกัสเซลให้ตกลงมาอยู่เคียงข้างเธอในโคลนตมที่น่าขยะแขยงนี้อีกครั้ง

ผู้ชายที่ยอมกินยาพอร์คั่นด้วยมือตัวเอง ผู้ชายที่ทำลงไปเพื่อเธอ ฉันทำอะไรลงไป...กัสเซล ฉันทำอะไรกับนายกันแน่ อีเนสกลืนเสียงสะอื้น และข่มจิตสังหารเอาไว้ กำด้ามมีดแน่นจนนิ้วซีดขาว

ไม่ใช่ตอนนี้ ยังไม่ถึงเวลา ต้องไม่ใช่แบบนี้

จะปล่อยให้มันตายสบายแบบนี้ไม่ได้ จะให้มันตาย
ด้วยคมมีดแบบนี้ไม่ได้

“...ถ้าเป็นฉันคงไม่ทำแบบนั้นแน่ อีเนส ฉันจะไม่นอนกับ
หญิงอื่นให้สกปรก แล้วอ้างว่าทำเพื่อเธอ ความคิดตื่นเขินแบบนี้
จะเป็นความรักได้ยังไง แต่สำหรับฉัน มันเป็นภาพที่น่าดูทีเดียว”

“...”

“ตอนแรกแค่เธอไม่รักมัน ฉันก็พอใจแล้ว แต่แล้ว
ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป กัสเซลไม่ได้ครอบครองชื่อของเธอ แม้แต่
สิทธิ์การได้ตัวเธอไปอยู่ข้างกายก็ถูกฉันแย่งมาได้สำเร็จ...
แววตาที่ไม่เคยปรายมองมันสักครั้งหันมาแสดงความรักและ
ความสนใจฉันอยู่เสมอ อา อีเนสที่รักของฉัน...”

“...”

“ความผิดพลาดเดียวของฉันคือการมองเห็นพี่ชายเฮอร์ซาย
ของเธอผ่านนัยน์ตานั้นน่ารักคุณั้น”

“...”

“จำได้ไหม ก่อนฉันเป็นบ้า ฉันเคยเป็นผู้ชายที่ทุ่มเททุกอย่างเพื่อเธอมากแค่ไหน ฉันตกหลุมรักเธอจริงๆ นะ”

บนใบหน้าเดิมที่เอาพล่ามเรื่องความรักน่าสะอิดสะเอียนใส่เธอ นัยน์ตาคู่นั้นที่เคยฝักใฝ่แต่การเอาชนะ แปรเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนราวกับเป็นคนละคน

อินสมองโอสการ์ที่กำลังถูกใบหน้าผากบนหน้าท้องของเธอเป็นเหมือนกับซาตานที่คิดจะเขมือบลูกๆ เลือดที่เประกระโปรงเปื้อนหน้าผากของเขาเป็นสีแดงฉาน

“แต่ฉันก็ยังกระวนกระวายใจอยู่ดี...ทั้งที่ใช้เธอเป็นโซ่ล่ามคอพี่ชาย ฉันก็ยังกังวลว่าชีวิตอาจผิดเพี้ยนไปได้ทุกเมื่อ กลัวพระเจ้าจะทอดทิ้งฉันอีกครั้ง อินส...มันน่ายินดีมากที่แค่อ้างชื่อเธอ ไอ้กบฏโอหังนั้นก็ยอมก้มหัวให้และเกรงใจฉันแล้ว แต่แค่นั้นก็ยังไม่พออยู่ดี”

“...”

“ต่อให้มันยอมลดศักดิ์ศรีตัวเองลงมากุ่กเข้าขอร้องฉันหรืออ้อนวอนเพื่อความปลอดภัยของเธอ หลังได้เห็นน้องสาวตัวเองถูกฉันทำลายจนแตกสลาย ก็ยังไม่พอ”

“...”

“อีนีส เชื่อไหมว่าความอากัปกิริยาทั้งปวงของพวกเราในสมัยนั้น
เกิดจากพี่ชายที่รักของเธอ”

“...”

“คนที่ทำลายเธอคือลูเซียโน บาเลซเตนา ในชีวิตแรก
ทุกอย่างเป็นเพราะลูเซียโนคนนั้น เธอที่ไร้ความผิดแต่ถูก
ลากเข้ามาพัวพันกับการแก้แค้น เพราะบาปของฆาตกรที่ฆ่าฉัน
และขัดต่อประสงค์ของพระเจ้า...”

“เลิกพล่ามเรื่องเหลวไหลได้แล้ว โอสการ์”

อีนีสจใจกระซิบเสียงหวาน ก่อนจะกระซอกผมของ
คนที่คุกเข่าอยู่

“แม้แต่มนุษย์ที่ชั่วช้าคนนั้น ก็เป็นผลลัพธ์มาจาก
ความพยายามเป็นคนดีของแก มีคนอยากฆ่าแกรอต่อแถวอยู่หลัง
ลูเซียโนยาวเป็นหางว่าวเลยละ สงสัยพระเจ้าท่านจะเลือกไม่ถูก
เพราะมีคนปรารถนามากเกินไป”

“อีนีส ถ้าไม่ใช่เพราะพี่ชายเธอ...”

“เพราะสมควรฆ่าถึงได้ฆ่า แก่จับตัวผู้หญิงที่ไร้ความผิด มาขึ้นใจ ดูถูกดูแคลนสารพัด เพื่อการแก้แค้นอย่างที่พูดมานั่นไง”

“จะลบหลู่ความสัมพันธ์อันศักดิ์สิทธิ์ของสามีภรรยาไม่ได้ พระเจ้าก็พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าความตั้งใจของพี่ชายเธอมันผิด... เธอจึงต้องรับโทษแทนพี่ชายที่บังอาจเปลี่ยนชะตาของคนที่จะได้ขึ้นเป็นจักรพรรดิตามอำเภอใจ เธอต้องเข้าใจเรื่องนี้นะ อีเนส”

อีเนสผลักรั้วชะโลสการ์ให้ห่างจากตัว ชายหนุ่มชวนเซ พร้อมคว่ำมือของเธอไว้อีกครั้ง

“เธอ...หลังจากที่เธอเป็นแบบนี้ต่อหน้าฉัน...ฉันก็เสียสติ เพราะสูญเสียชายาที่รักไป แต่เธอรู้ไหมว่าพี่ชายเธอทำอะไรกับฉัน”

“ยอมทำเรื่องที่สมควรแน่นอน”

“หลังเธอตาย ฉันก็ถูกปลดจากตำแหน่ง แม้แต่ท่านแม่ ก็ทอดทิ้งฉัน เสด็จพ่อหาว่าฉันเป็นบ้าแล้วสั่งขังฉัน โลกที่เธอจากไปทอดทิ้งฉัน อีเนส...ต่อให้พี่ชายเสียสติของเธอไม่ลักพาตัวฉัน ไปยังเปเรซ มันก็เป็นชีวิตที่จบสิ้นแล้วอยู่ดี...”

อินเสตะปาก นั่นเป็นการกระทำที่โง่เขลาอย่างที่
โอสการ์บอก ที่เธอเลือกตายเองคนเดียวเพราะไม่อยากเนียนเนื้อ
ลากลูเซียโนกับตระกูลบาเลซเตนาลงเหวไปด้วย

กระนั้นอินเสก็รู้เช่นกันว่ามันเป็นทางเลือกที่ถูกกำหนด
เอาไว้แล้ว เพราะเธอก็ทำตัวโง่เขลาทั้งที่รู้อยู่แล้วเหมือนกับพี่ชาย
แต่กลับเต็มใจทำเรื่องที่รู้ว่าเป็นการขี้หัวใจดวงนั้นให้แหลกสลาย
และนั่นคงจะดูโง่มากในสายตาของลูเซียโน

พวกเราคือบาเลซเตนา มันเป็นเรื่องที่เสี่ยงไม่ได้จริงๆ

“มันขงฉนั้นไว้ที่นั่น แล้วสร้างทำเป็นตามหาฉันไปทั่ว
เมนโดซาหน้าตาเฉย น่ารังเกียจชะมัด! มันใช้เล่ห์เหลี่ยมรวมหัว
กับสามีคนปัจจุบันของเธอ ตัดนิ้วฉันทีละนิ้วทุกครั้งทีกลับมา
เปเรซ”

อินเสมองโอสการ์ด้วยความตกใจเล็กน้อย ไม่รู้อีกฝ่าย
ตีความอย่างไร โอสการ์รีบพอง นัยน์ตาพร่ามัวฉายชัดถึง
ความหวาดกลัวขณะมองเธออย่างวิงวอน รวากับกำลัง
ขอความช่วยเหลือ

“ภายหลังฉันขอให้ฆ่าฉันซะ เพราะความเจ็บปวดนั้น
มันทรมานมาก ฉันถึงกับขอร้องให้พวกมันฆ่าฉัน แต่พวกมัน
บอกว่าไม่มีความคิดที่จะฆ่าฉันสักนิด แถมยังมีน้ำใจ
พาหมอประจำตัวพ่อเฮงซวยของเรามาช่วยรักษาให้ด้วย หลังจาก
ตัดนิ้วฉันครบทุกนิ้ว มันก็ตัดข้อมือฉัน จากนั้นก็เท้า ข้อเท้า...
อีนะ...ไอ้ปีศาจร้ายนั้นทำให้ฉันกลายเป็นคนพิการ มันทำกับ
สามีของน้องสาวที่ตายไปแล้วแบบนั้น...พี่ชายที่น่าขนลุก
ของเธอ...”

“...ที่แท้ก็ทุกข์ทรมานนี้เอง แล้วทำไมถึงไม่ยอมตาย
สักที”

“...”

“ถ้าตายตั้งแต่ยังเหลือนิ้วให้ถือของแบบนี้ก็คงจะสบาย
ไปแล้ว”

อีนะโบทมีดในมือ

“จบแล้วเหรือ แขนกับขาล่ะ แล้วไอ้แท่งโสโครกของแกล่ะ”